

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΟΥΖΙΚΟΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΡΡΑΨΩΔΗΣΑΝ ΟΙ ΟΜΗΡΙΔΑΙ
ΓΑΣΠΑΡΑΤΟΣ, ΔΙΟΣΑΤΟΣ
ΚΑΙ
ΓΙΑΚΟΥΜΑΚΑΤΟΣ.

Handwritten signature

Βουλευτική ἐκλογή τῶν Ἰακωδάτων
τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1868.

ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΣ ΜΟΥΖΙΚΟΥΣ.

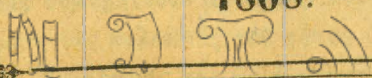

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΕΤΡΟΥ Β. ΜΩΡΑΪΤΙΝΗ.

1868.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Μετατυπούμεν τό φυλλάδιον τοῦτο ἵνα παράσχωμεν ἀσφαλές κριτήριον τοῖς ἀναγνώσταις περὶ τῆς διανοητικῆς καταστάσεως τῶν γεννητόρων αὐτοῦ, ἥτοι τῆς ξυνωρίδος τῶν ἀδελφῶν Ἰακωβάτων! Τὸν πρόλογον τούτου ἀπετέλει ἡ πέρυσι δημοσιευθεῖσα παραίτησις τῶν Διοσκούρων τούτων ἀπὸ τῆς Βουλῆς, εἰς ἄγνωστον δὲ πλὴν προσεχές μέλλον πρέπει νὰ ἀναζητήσωμεν τὸν ἐπίλογόν Του!

Τὸ καθ' ἡμᾶς, καίτοι μὴ ἱατροὶ, εἰκάζομεν τὴν αὐτοχειρίαν των, ἢ τὸ αἰώνιον τοῦ στόματός των, αὐτῆς τῆς ὑπονόμου παντοίων ἀκαθαρσιῶν, κλείσιμον, πρὸ ἐκείνων οὐδ' ὅσῳ ἀσπλάγχχνως καὶ λυσσῶδῶς δαγκάνουσι!

Φίλοι ἄδελφοι τῆς ἐλευθεροτυπίας, τὸ μετατυπούμεν ἵνα οἱ ἐργάται αὐτοῦ καταφορτισθῶσι διὰ τῆς πανδήμου ἐκείνης ἀποδοκιμασίας καὶ περιφρονήσεως, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν βρρυτέραν τῶν ποινῶν καὶ ὑπὲρ τῆς ὁποίας οὔτε χάρις χωρεῖ, οὔτε ἀποκατάστασις, ἀλλὰ συνοδεύει καὶ πέραν τοῦ τάφου τοὺς στιγματισθέντας!

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀναγινώσκων, ἂν τὸ κατορθώσῃ, τὸ ἔργον τοῦτο θέλει ἐννοῇσει εἰς ποίους εἶναι ἐμπεπιστευμένη ἡ παρακαταθήκη τῶν ἱερωτέρων τῆς Πατρίδος ἐλπίδων. Σύμβουλοι τοῦ στέμματος, θεματοφύλακες τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας συμπράττουν μετὰ τῶν ὑβριστῶν τῆς Βασιλείας, προ-

βλεπόντες τὰς πολιτικὰς τοῦ τόπου ὑπεροχὰς ἀπὸ τοῦ Πανελληνίου συνέδριου, καὶ ἀπιστοῦντες πρὸς τὸ ἔθνος καὶ τὸν ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ.

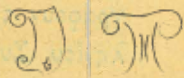
ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΟΥΖΙΚΟΙ.

Βασιλέα ἀφίνουν ἀκαταδιώκτους τοὺς ἀνοσίους ὑδριστὰς καὶ πατρίδος καὶ Ἀρησείας καὶ τοῦ ἡγεμόνος!

Ἡ ἐπιστήμη ὅσω καὶ ἂν προδώσῃ τὴν ἀποστολὴν της, ὅσω καὶ ἂν λησμονήσῃ τὸ ὕψος της δὲν δύναται νὰ συγκαταβῇ μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε νὰ ἐπιχειρήσῃ κριτικὴν τινα ἐπ' αὐτοῦ! Πρέπει νὰ ἐγεννήθῃ τις ἐντὸς τῶν μεγάλων collecteurs ἀπεράντων πόλεων καὶ ἐκεῖ νὰ ἐμόρφωσῃ τὴν αἰσθητικὴν αὐτοῦ, πρέπει νὰ διήνυσεν τὰς μακρὰς σπουδὰς του εἰς τὰ κάτεργα, πρέπει τέλος νὰ πάσχῃ τόσο ἐξεῖς τοῦ νοὸς δονήσεις καὶ ἄλλοτε τοσαύτην βλακειάν, ὥστε νὰ διατυπώσῃ ὑπὸ ἐποφιν τεχνικὴν ἢ γλωσσικὴν τὴν ἀνάλυσιν αὐτοῦ!

Ἡμεῖς τιθέμενοι τὸ ρινόμακτρον μας ἐπὶ τῆς μύτης μας, καὶ κάμψουραν ἐφοδιασμένοι μόλις διήλθομεν αὐτὸ τὸ κροκοδείλιον φοφῆμι! ὅπερ τὸ ὑπουργεῖον προσφέρει δῶρον τῇ ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Ἰουνίου 1868.

Κεφαλλῆνες, σηκωθῆτε,
Καὶ κυττάξετε καλά.
Παλληκάρια, κατεβῆτε
Πνέοντες ἐλευθερίᾳ.

Ἡ Ἑλλάδα περιμένει
Δόξα καὶ τιμὴ ἀπὸ σᾶς·
Ἡ Ἐκκλησία σας σημαίνει
Πόλεμον κατὰ σκλαβιάς.

Ἰδοὺ ἡ κάλπαις τῶν λεόντων,
Ὅπου ἀνδρεῖα περιπατοῦν·
Εἶναι κάλπαις τῶν ἀπόντων,
Ποῦ ὑπερήφανα κυττοῦν.

Τῶν ἀρκούδων νὰ καὶ ἡ κάλπαις,
Ποῦ γυρεῖ οὐνε Βουλὴ·
Τὴν ψαρεύουν ὡτὰν σάλπαις
Μὲ καλάμι καὶ συρτή. (1)

Τὶ θὰ κάμετε, ξιφτέρια,
Τοῦ πελάου καὶ τῆς στεριάς;
Ποῦ θὰ βάλετε τὰ χέρια
Μὲ τὸν πόθο τῆς καρδιάς;

Εἰς τοὺς κόλπους τῆς πατρίδας
Ψῆφον ρίχνετε, παιδιὰ·
Ψῆφο δόξας καὶ ἐλπίδας,
Πῶς θὰ σκάσει τὴ σκλαβιά.

Ζήτω, ζήτω τοῦ Γεωργάκη!
Ζήτω, ζήτω τοῦ Γιατροῦ!
Ζήτω, ζήτω τ' ἀηδονάκι!
Ζήτω, ζήτω τ' αἰτερίου!

Εἶναι οἱ παλαιοὶ μας φίλοι
Ὁ Γεωργάκης καὶ ὁ Γιατρός,
Ὅπου ἀστράψανε σὰν ἥλιοι,
Ὡς τὸ ξέρει καὶ ὁ ἐχθρός.

Δίδυμα ἐλευθερίας
Εἶν' πρωτότοκα παιδιὰ·
Ἵστερότοκα ἐκκλησίας
Εἶναι τέκνα φοβερά.

Φόβος τρόμος τῶν τυράννων
Μέρα νύκτα οἱ δύο ἀδελφοί,
Ποῦ τὴν τύχην τῶν Τσαράνων
Δὲν ἀφίνουν νὰ σᾶς βρῇ.

Μὲ τοῦ στόματος τὸ τόξον
Ρίχνουν βέλη φλογερὰ
Τῶν αἰρετικηρθοδοξῶν
Ἀθηνῶν καὶ Σουλιμᾶ.

Ἄουποτεινάξαν τυράννους
Ἱπουργεῖα, καὶ Βουλὰς,
Ποδοκύλισαν Τσιγγάνους
Καὶ Παγόδαις ταῖς Κουρλαῖς.

Καὶ τὴν σήμερον ἡ πατρίδα
Φύλλο δάφνης ἂν φορῇ,
Ἀν τὴν σήμερον ἔχῃ ἐλπίδα
Νὰ ἰδῇ καὶ ἄλλη προκοπή.

Πόθεν τάχει, πατριώταις,
Παρά μόνον ἀπ' αὐτοῦ;
Ἀπ' ἀχρείους Κουταβιώταις
Μόνον φτώχεια καὶ διωγμοὺς.

Θυμηθῆτε τί ἦσθε πρῶτα,
Καὶ τί εἶπτε τώρα ἐσεῖς·
Ἰπαγε τὸν κόσμον ἐρώτα
Ὅλης τῆς Ανατολῆς.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ὅπου πᾶτε ἐπάνω ἢ κάτω,
Σας παινοῦν, καὶ λένε αὐτό·
« Ἀδελφοὶ τοῦ Ἰακωβάτου
Εἶν οἱ ἀνθρώποι ἐτοῦτοι ἐδώ. »

Εἶναι ἀλήθεια ὅπως δὲν θέλουν
Βουλευτάδες νὰ γενοῦν,
Γιατὶ τῶχαν· μὰ αὐτοὶ μέλλουν
Μόνοι πάλι νὰ ἐκλεχθοῦν.

Ἵστερ' ὕστερ' εἶχάν τα ὅλα,
Δημαρχία καὶ Βουλὴ,
Ὅπου δὲν τοὺς ἐξεκόλλα
Τῶν Μουσικῶν ἡ ὁρμή.

Εἶχαν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν,
Τὴν τρισάθλια Ἐπισκοπὴν,
Ποῦ τὴν ἔκαμαν ἁγία
Απὸ πόρνη ποῦ ἦτο πρίν.

Μὰ ὁ διάλογος ὁποῦ ἔχει
Ρούσσου σχῆμα καὶ ψυχὴ,
Γλῶσσα, ἄντερα, καὶ τρέχει
Σὰν ὀχιά μέσ' τ' ἄνθη ἐκεῖ,

Ἐθερίστηκε, καὶ ἐμπῆκε
Σὰν Ἀρχαῖος, μονὸς διπλὸς,
Κι' ἀπὸ τῆ μοιχείας ἐβγήκε
Κοντομοίχου ὁ πονηρός.

Σφάζει εὐθὺς τὴν Ἐκκλησίαν,
Τὰ μυστήρια πατεῖ·
Πνίγει τὴν Ἐλευθερίαν,
Τὴν καρδιά, τὴν ἐκλογὴ!

Ἀντὶ ἄρτου θέλει χλέπα·
Ἀντὶ οἴνου θέλει κβάς·
Ἀντὶ Ἕλληνας Μαζέππα·
Ἀντὶ ἡλίου πυρκαϊάς.

Θέλει πῖνα μὲ τὸ κνοῦτο,
Θέλει ἀμάθεια μὲ τὸ κνοῦ·
Θέλει ἀσέβεια μὲ τὸ κνοῦτο,
Θέλει κνοῦτο, κνοῦτο, κνοῦ.

Θέλει ν' ἀγρικιέται κνοῦτο,
Στὰ χωριὰ ν' ἀντιβοᾷ.
Ἄπονα νὰ πέφτει κνοῦτο
Στῶν Ἑλλήνων τὰ παιδιὰ.

Νὰ γεμίσουν κνοῦτο ἢ πλάταις,
Κνοῦτο ἢ γλῶσσα, τὰ χαρτιά·
Κνοῦτο οἱ μαῦροι οἱ περάταις,
Κνοῦτο τὰ φτωχὰ παιδιὰ.

Τοῦτο δὲν θέλει ὁ Γιωργάκης!
Δὲν τὸ θέλει κι' ὁ Γιατρός·
Μήτε κι' ὁ Νικολετάκης·
Δὲν τὸ θέλει ὁ λαός·

Καὶ γιὰ τοῦτο σὰν καλοὶ σου,
Ὡσὰν Ἕλληνες πιστοὶ,
Παραίτοῦνται καὶ οἱ τρεῖς σου,
Κ' εἶναι τρίκορμη ψυχή.

Χαστουκιά τοῦ Ἰπουργείου,
Χαστουκιά καὶ τῆς Βουλῆς·
Χαστουκιά τοῦ Νομαρχείου,
Χαστουκιά τῶν Ἐπισκοπῆς.

Κλότσο ἐτούτου, κλότσο ἐκείνου·
Τοὺς σκυθάρχοντες κλοτσοῦν,
Ποῦ σκατὰ μὲ αἷμα πίνουν,
Καὶ τὸ κνοῦτο προσκαλοῦν.

Ἐπρεπε, μωρὲς παιδιὰ μου,
Οἱ σκυθάρχοντες αὐτοὶ
Γινῶσι ἂν εἶχαν, καὶ καλά μου,
Μίαν κοκκίδα ὡσὰν τιμὴ,

Μ' ἐκλογὴ στὴ δημαρχία,
Νὰ καθίσουν σὰν γαμπροί,
Κι' ὅχι μὲ τὴν προδοσία,
Σὰν Σχαρίλιοι τοῦ ληστῆ.

Καὶ ὡς τόσο ὁ Μπούρδας, μπούρδα
Στοῦ λαοῦ τὸ ἱερόν.
Μὲ κεφάλια ὅσων σπούρδας
Κάνουν σπῆλα τοῦ λαοῦ.

Μπούρδα Φλύρναρης σὰν γάτος,
Μούρδα Κρέκας, τσουραπᾶς,
Ὁ Μαμάς Μπουρδοπουλάτος,
Κι' ὁ Περιγγοχαχολᾶς.

Μπούρδα ὁ γυιὸς τοῦ Μελιδῶνη,
Ἀρχοντας εὐγενικός,
Μπούρδα τ' ἄχολο τρυγόνι,
Ὁ εὐγενέστατος Γανιός.

Μπούρδα μέσα ὁ Κατράος
Εὐγενὴς καὶ μπιστικός·
Μπούρδα μέσα ὁ Γαρμανάος
Καντσελλάριος γενικός.

Μπούρδινη ὄντως δημαρχία,
Μπούρδινον τὸ ἱερό,
Μπούρδινη ἡ Ἀστυνομία.
Μπούρδινον καὶ τὸ καλό.

Φιλῆμπουρα, Δαμάλια, Χρέη,
Ἐνωθήκανε σφιχτά,
Ὡσὰν Μουσικοεβραῖοι
Νὰ ρουφίζουν Ἐκκλησίαν.

Οἱ κατάρτοι αὐτοὶ ὅλοι
Εἶν' προδόταις τοῦ λαοῦ,
Εἶν' Μουσικῶν καὶ Χαχόλοι,
Ἐχθροὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ.

Ἦσαν Ρούσσοι ὑποκριτάδες,
Κ' ἐγέλασαν τὸν λαόν.
Ἀπατήσανε ἡ φλαφλάδες
Πολιτεία καὶ Ναό.

Μόλις δὲ φουσῶν ὁ ἄδης
Τὸ νερὰ ν' ἔτσι τοὺς κυλᾷ
Κι' ὁ ὠραίος Ἀγετιάδης
Τοὺς γλυκοθρεῖ λοξά,

Κι' ὁ φραγγόπαπας ὁ φίλος
Νέος ἀπὸ τὸν πῶν πρῶτος,
Ραυτοῦλα καὶ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ ΜΕΛΙΔΩΝΗ

Καὶ ὁ Τσίγγανος ὁ Κνιαζός
Πόρδεδρος, Ὁθωνιστὴς
Γένεται σγαρίλιον λάζος,
Κι' ἀλυσίδα φυλακῆς,

Ἐξω εὐθύς τὸ πρωτοπῆιο,
Νὰ σου τοὺς Κοζακιστὰς,
Μὲ Τουγγούζων μεγαλεῖο
Κύττα τοὺς καίριστάς.

Πέντε δέκα πεινασμένοι
Μπουρδινάρχοντες σωστὰ
Παραδίνουν οἱ σκασμένοι
Δισκοπότηρα φρικτά.

Εὐαγγέλιον προδίνουν,
Ἄρτοφῶρι καὶ Χριστό,
Ἐκκλησίαν παραδίνουν,
Ἅγιον βῆμα καὶ ἱερό.

Μ' αὐτὰ δὲ κ' ἐλευθερία
Καὶ συνείδησιν καὶ νοῦ,
Καὶ χαλοῦν τὴν εὐτυχίαν
Τοῦ ἀθώου χριστιανοῦ.

Τ' εἶναι τοῦτοι οἱ ἀφεντάδες
Ὅπου κάνουν τὰ κακὰ;
Οἱ σκυθάρχοντες φαφλάδες
Ὅπου ζυῶνται στὰ πωριά.

Πρῶτον προσκυνοῦνε ἀρκοῦδαις,
Τρώγουν ἔπειτα Ἐκκλησιαίς·
Κλέφτουν δρόμους, ζοῦν μὲ φλούδαις,
Κι' ἀτιμάζουν ὀρφαναίς.

Κλέφτουν δίσκους, Ἐκκλησίας,
Τάματα, νοίκια παχιά·
Καὶ διὰ τῆς διπλογραφίας
Τὰ περνοῦν στὰ ἐμπορικά.

Τρῶν οἰκόπεδα, ἀποθήκαις,
Καὶ ἄς εἶν' καὶ τοῦ Θεοῦ. (1)
Καὶ μαρκάτα ἂν εὐρήκες,
Τὰ τρῶν ὅλα τοῦ λαοῦ (2)

(1) Τοῦ Παντοκράτορος.
(2) Διὰ 36 δραχμῶν.

Κλέφτουνε ἑφτά καμπάναις
Μ' ὅλα τὰ καμπαναρεῖά. (3)
Παίζοντας ταῖς καραμπάναις
Στὰ χωνιά γιὰ τὰ Χανιά.

Κλέφτουνε δισκάρια πλήθος,
Χελωπόταμα ριχά.
Τ' ἀσπροκάπελλα ὁ ζῦθος.
Τ' ἀνταμείβει δροσερά. (4)

Τρώγουνε ταμεῖα δῆμων
Καὶ ξηλόσπητα φτωχῶν·
Καὶ πετοῦν στὸ δρόμο, ἀλοίμον!
Φαμελιαί; τῶν ἀσθενῶν. (5)

Ἔτσι ὑψώθη εἰς ἔμπορεῖο
Τὸ Ληξοῦρι τὸ φτωχό,
Καὶ εἶδε θαῦμα, τσουραπεῖο
Καὶ καντόρι ρώσσιικό.

Ἔτσι ζοῦν παλοσκακεῖα,
Ποῦ παλαίουν μὲ τοὺς σεισμούς·
Ἔτσι λάμπουν τὰ σαββεῖα
Καὶ θαμπόνην τοὺς κουτούς.

Ἔτσι ἐφάνησαν ἀνθῶναις,
Καὶ μὲ ἄνθη ζωτικὰ,
Κτηματοκολοκυθῶναις
Μὲ παλάτια μιὰ φορά.

Ἐπειτα σὰ τσουραπεῖα
Τριγυρίζουν σιωπηλὰ
Οἱ σκυθάρχοντες μὲ βία
Σὰν ἡ μύγαις στὴν κροτιά.

Τὸ Χαυτεῖον τὸ τσουραπεῖον
Καὶ δίνει καὶ αὐτῶνδων,
Γιατὶ δὲν εἶναι ἔμπορεῖον
Παρὰ κλούμπ πολιτικόν,

(3) Τοῦ Χρυσοστόμου καὶ τῶν ἁγίων
Ἀποστόλων.

(4) Τ' ἀσπρα καπέλλα εἶναι βαλμὸς
μουσικικός.

(5) Ὁ ἀναγινώσκων νοεῖτω.

Ὅπου χαύτει, μὰ δολίξει
Τοὺς σκυθάρχονταίς ποῦ γδυεῖ.
Μὲ τὸ δράμι τοὺς ταῖζει
Γιὰ καμμίαν ἐκλογή.

Αἶτρα ρύζει πάει τοῦ Κρέκα
Μπακαλάος τοῦ Κουλουμπῆ,
Εὐλοκάνουλες ὡς δέκα
Τοῦ μεγάλου Μπούρδα ἐκεῖ.

(Χώρια ἀπ' οὔτε ὁ Μπούρδας παίρνει
Ἀπὸ τὰ ἄλλα τὰ χατεῖα
Ἡ ὁ Αὐλιχος τοῦ στέρνει
Μπουρικάκια γιὰ ζεστά.

Μπουρικάκια, τσουκαλάκια,
Θερμολόγια πῆλινα,
Βαρελάκια, κλοντιράκια,
Κουταλάκια ξύλινα.)

Τὸ λοιπὸν τοῦ Κουτσαντώνη
Πάει μερτικὸ καλὸ,
Χαδιαράκι ὀγγιὰ τοῦ σόνει
Νᾶν ψαρὸ καὶ σπειρωτό.

Καὶ τοῦ Γκεζουῖτη Δούζη
Ὅπου ἐφάνη ζωὸ πιστὸ
Τοῦ φιλεῖουν οἱ Τουγγούζοι
Δράμμια βούτυρο τσαγγό.

Στοὺς ἀθάνατους Κλαδαίους
Πᾶνε ἐλῖαις καὶ καπνιστοῦς
Καὶ πολλαῖς φραῖς κολέουσ
Νὰ δαγκοῦν δημοτικούς.

Τοὺς Φαλιδοχαριταίους
Λὲν ἀφίνει ὁ Περγιγῶφ·
Τοὺς ἐνδύει σὰν Βιττωραῖους
Μὲ διπλὰρι τοῦ Ταμπῶφ.

Καὶ ὀμπρέλλαις τοὺς φιλεῖει
Μὲ μπαλαίναις ἀπὸ ἰτιά,
Ποῦ ἡ Ρουσσῖα ταῖς δουλεύει
Φασκελόνουν τὴν Φραγκιά.

Τρώει ἡ Γουρουνοκαστρέντζα
Αἶγο μέλι δὰ κ' αὐτὸς,
Καὶ γιὰ ἓνα ἀσκι πρέντζα
Παραδίνεται ὁ Χριστὸς.

Ὁ Χριστὸς κ' ἡ Ἐκκλησία,
Τὰ Μυστήρια καὶ ἡ τιμὴ,
Ἡ τιμὴ κ' ἡ εὐγενία,
Εὐγενία, κ' ἡ ὑπογραφή.

Ἱερεὺς ἀρκουδολάτρης,
Ἄτιμος, ὑποκριτῆς,
Καὶ σκυθάρχοντας καὶ λάτρης
Μόνον τῆς κακῆς στιγμῆς.

Ἀτιμάσθη ὁ προδότης
Κι' ἀτιμάζει τὸ Νησί·
Θὰ ψοφίσει ὁ Ἰσκαριώτης
Σ' τὸ ἀτιμίας τὸ κλαρί!

Ἔτσι ἐστήσανε λημέρι
Μ' ὀκτὼ δέκα μισθοῦς,
Κ' ἐκαθήσανε μπαέρι
Σὰν νὰ εὐρήκανε κουτούς.

Ἔτσι ἔκαμαν κ' ἓναν τύπο
Μὲ πολλὰς ἐπιγραφαῖς,
Πῶχει ἀτιμία μὲ λίπο
Καὶ φκιασίδια σὲ πληγαῖς.

Κορομηλικὸς ὁ τύπος
Καὶ κορόμηλα πουλεῖ·
Λὲν βγάνει ἄλλο τέτοιος κῆπος
Παρὰ λάπατα γιὰ σσ-τοῖ.

Στ' οὗτοι εἶναι σκληροτσιγαρίδι
Ὅπου θρέφονται οἱ Κουρλοῖ,
Οἱ Τουγγούζοι, οἱ Νογαῖδοι,
Κ' ἡ τρισεύγενη Αὐλή.

Χλέπα, σσ-τοῖ, καὶ κβὰς, καὶ κνοῦτο
Ἦχοι εἰν' τέσσαροι βαρουοί,
ΠΑΡΑΒΑΤΕΙΟΣ
ΜΑΡΙΝΑ ΚΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ἄφησαν τὸ ἀγριοκουκυτόσαις
Τὰ γαιδούρια, τὰ τραγιά,
Κ' ἐδουτήξανε σταῖς λούτσαις
Γιὰ νὰ φᾶν κορόμηλα.

Κ' ἔτσι ὁ κέφαλος, νὰ, τσίρος,
Μεταμόρφωση φρικτὴ!
Καὶ ὁ Σπύρος βγαίνει συμπύρρος
Γιὰ καπικὶ καὶ ρακί.

Γιὰ κομμάτι τσόρνα χλέπα
Σοῦ γανόνεται λαμπρά!
Κ' ὅ,τι ἡ ρούσικη τσερέπα
Ξεφουρνίση, νὰ ρουφᾷ.

Τοῦτοι ἐπήρανε τὴν Κρήτη
Χωρὶς σπόρο Ἑλληνικὸ,
Ἀρχοντες τοῦ Σκαβολίτη,
Καὶ τὴν ἔφεραν ἐδῶ.

Σ' τέτοια Κρήτη τοῦ Παρτίδα
Κουλουμόνονται μὲ μιὰς
Ἀρχοντες μὲ αὐτιά Μίδα
Νὰ μοῦ κάμουν Βουλευτάς.

Καὶ προτείνουν, ξεπροτείνουν,
Λὲν, ξελένε, πάλε λὲν,
Κι' ἂν πεινοῦν, γιὰ τοῦτο πίνουν
Τὸν τουγγούζικον καφφέν.

Ἐκεῖ ἐδούλευαν οἱ δόλιοι
Ὡμορφα καὶ ἀρχοντικά,
Σὰν Χαχόλοι καὶ Μογγόλοι,
Σὰν ὀρδιά ἐπικουρικά.

Βγαίνει πρώτη πρώτη ἀπ' οὐλα
Ἡ μυτάρα τοῦ Κουτσοῦ
Ἡ σεβάσμια μυτούλα
Σὰν τιμόνι καϊκιῶ.

Καὶ μεγάλη ἐν τῷ ᾄμα
Γένεται ἡ σιωπὴ,
Καὶ ἐγκάρριζε ἓνα πρᾶμμα
Σὰν ἀπὸ τὴν Κατωῇ.

Ὁ Μπούρδας.

« Εὐγενέστατοι, ἐψήθηκαμε
Ἀπὸ τοῦτον τὸ λαὸ
Εὐγενέστατοι, ἐγαθήκαμε.
Ἄν δὲν κάμετε ὅ,τι πῶ.

« Ἡ ἐλευθερία μᾶς σφάζει,
Καὶ ἡ ψῆφος μᾶς κτυπᾷ
Ἡ Ὀρησκεία μᾶς κολάζει,
Κι' ὁ Γεωργάκης κυβερνᾷ.

« Θέλετε νὰ πόψουν ὅλα,
Καὶ νὰ γένωμεν ἐμεῖς ;
Δύο κοήμονες ἀμόλα,
Καὶ τελειόουν ὅλα εὐθύς.

« Καὶ γὰρ τοῦτο ἐγὼ προτείνω
Τὸν Κοζάκη τὸ Ζωζῶ,
Καὶ γι' αἰτέρι του τοῦ δίνω
Ἀνεψιό, τρεῖς ζῶ, ζῶ, ζῶ.

« Κ' ἔτσι κανὼ ἐγὼ ἀφέντη.
Στὰς Ἀθήνας τὰς κλεινὰς,
Κ' ἐδῶ ἀφέντη καὶ λεβέντη
Μὲ κηρύττει ἡ Ἑλλάς. »

Ἐθυμώσανε οἱ μπεκρίδες,
Καὶ τὰ νύχιά τους δαγκοῦν·
Ἐπειούτανε ἀφρουλίδαις
Ποιοὶ νὰ πρωταποκριθῶν.

Τότε φρόνιμος φρονίμων
Ἐσυκώθηκε ὁ Κρεκῆς,
Καὶ ὡς κοζακονοήμων
Οἰκονόμος ταραχῆς.

Ἡ Μαῖμωδ.

Λέγει του, ὁ Τημονομύτης,
Πάντα Μπούρδας ; Πάντα ἔτσι ;
Ἐξω, ἔξω ἀπὸ τὴν Κρήτη,
Ποκριτῆς, κ' ἐγωῖστίς ! »

Φεύγει ἡ μύτη τοῦ Σκατίνη
Ὀλοκόκκινη φωτιά,
Κ' ἔκαιε σὰν τὸ καμίνι
Γ' ἀσβεστοῦ στὴν Ἐρημιᾷ.

Ἐπειτ' ἀπὸ τέτοιον ξόρκι
Στρέφει ὀπίσω ἡ μαῖμωδ,
Καὶ τοὺς λέγει « Εἶθε ἀφόρκοι,
Καὶ δὲν ἔχετε καὶ νοῦ.

« Τὰ συμφέροντα τοῦ τόπου
Εἶναι, φίλοι, σοβαρά·
Μετὰ βίας καὶ μετὰ κόπου
Τὰ διευθύνω ἐγὼ καλᾶ.

« Μ' ἂν ἦτο ἄλλος, τ' ἤθε γένετε ;
Λέν μου λέτε, Κύριοι ;
Ἄν σὰς λείψω ἐγὼ, παθαίνετε,
Παστρικοὶ οἰκοκύριοι !

« Μέσα ἐδῶθε μὴν κινήσετε,
Ἄν δὲν βγάλω Βουλευτὰς,
Τὸ Ληξούρι νὰ τιμήσετε,
Τὴν πατρίς, καὶ τὴν Ἑλλάς.

« Καὶ προτείνω, ὅποιος προτείνει
Τὸ δικαίωμα νὰ χαθῇ,
Βουλευτῆς εὐθύς νὰ γίνῃ
Μὲ μελάνι καὶ χαρτί.

« Ὁρκισθᾶτέ το πάλε ὅλοι
Καὶ μεγάλοι καὶ μικροί,
Λάμπονες, Κουρλοῖ, Μογγόλοι,
Νογαῖδες, καὶ Φιννοί.

« Σαμογιέδοι, Ὀστιάκοι,
Σλάβοι, Σκλᾶβοι, Ρουθηνοί,
Γάταροι, καὶ Πατσινάκοι,
Πηλουπόλεως Γερμανοί.

« Ὁρκισθῆτε τὴν ἀλήθεια
Νὰ κηδεύσωμεν νεκροὺς
Σύνταγμα καὶ πορρωθία
Καὶ Κανόνες ἱεροῦ. »

Ὁ Ἰδάρ.

Μὲ χιλιάδες δύο τ' Ἀρχαδί.
Γυναικόπαιδα ὄρφανὰ
Σκουρδουμπέλισε εἰς τὸν ἄδη
Ρούσσιχα, μὰ ἥρωϊκά.

Ὁ χορὸς τῶν Μουζίκων.

Ζήτω, ζήτω ἡ Ρουσσία !
Ζήτω τῶν ὁμογενῶν !
Ζήτω, ζήτω ἡ Μοσκοβία,
Νόννα μας τῶν ὀρφανῶν !

Ὁ Ἰδάρ.

Δὲν βλέπω ττὴν Κρήτη πλέον
Ἰπὸ τούρκικον ζυγόν
Παρὰ γένος τῶν Ἑβραίων
Ὅχι Ἑλληνικὸν λαόν.

Ὁ χορὸς τῶν Μουζίκων.

Ζήτω, ζήτω ἡ Ρουσσία,
Ζήτω ἡ ὁμογενής !
Ἔτσι καὶ στὴ Θεσσαλία
Νὰ μᾶς πᾶν στὸ ἐξῆς

Ὁ Ἰδάρ.

Φέρνομαι τὴ Θεσσαλία
Καὶ τὴν Ἡπειρον ὁμοῦ
Μὲ τὴν ἰδία ἐπιτυχία,
Ὅπως λέει κ' ἡ μαῖμωδ.

Ὁ χορὸς τῶν Μουζίκων.

Ζήτω, ζήτω ἡ Ρουσσία.
Ζήτω ἡ ὁμογενής !

Ὁ Ἰδάρ.

Τοῦτον ἢ τὸν ἄλλο χρόνον
Πέρνομε τὴν Ἡπειρον !

Ὁ χορὸς τῶν Μουζίκων.

Ζήτω, ζήτω ἡ Ρουσσία !
Ζήτω, ζήτω τὸ θεῖον !

Τοὺς ὀρκίζει ὁ Γαρμανέη,
Πρώτος Βόνζος Ληξουριοῦ,
Δι' εὐχῶν τοῦ Ἀρχιερέη,
Πρώτου μιτροπαλουκιοῦ.

Τότες ἔρχεται ἕνας σκύλος
Ἀραπόμορφος φρικτὸς,
Ρασοφόρος εἶναι φίλος.
Ἰδαν Ἀραβιανὸς,

Ποῦ μετὸ ἐν κινεῖ τὸ ράσο
Στὸν ἀέρα καὶ κρατεῖ
Μὲ τὸ ἄλλο του τὸ πρᾶσο
Καὶ προστάζει σιωπὴν.

Πρώτος ὑποψήφιος

Ὁ Ἰδάρ.

Ἄρχοντες τοῦ Σκαβολίτη,
Ἐκοπίασα κ' ἐγὼ
Νὰ ἐνώσωμε τὴν Κρήτη,
Ὅπως βλέπετε, ἐδῶ.

Ὁ χορὸς τῶν Μουζίκων.

Ζήτω, ζήτω τῆς Ρουσσίας !
Ζήτω, ζήτω τῆς Βουλῆς !
Ζήτω τῆς ἐλευθερίας !
Ζήτω οἱ ὁμογενεῖς !

Ὁ Ἰδάρ.

Γυναικόπαιδα χιλιάδες
Ἐγαθήκανε ἑκατό·
Ζῶα καὶ δένδρα μυριάδες
Πᾶν κ' αὐτεῖνα στὸ καλὸ.

Ὁ χορὸς τῶν Μουζίκων.

Ζήτω, ζήτω ἡ Ρουσσία !
Ζήτω ἡ ὁμογενής !

ΙΑΚΩΒΑΓΓΕΛΙΟΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

‘Ο Ἰβάν.

... Τῆς τὴν κόβω χωρὶς πόνο
ὧτάν ἓνα κούκουρο.

‘Ο χορὸς τῶν Μουζικῶν.

Ζήτω, ζήτω ἡ Ρουσία
Ζήτω, ζήτω τὸ θεριό!

‘Ο Ἰβάν.

Χρόνος τοῦτος ἢ ὁ ἄλλος
Τὴν ἠπειροθεσσαλία
Στὸ Καντοῦνι τῆς Κρουστάλλως
Θὰ μᾶς φέρει, μπρὲ παιδιά.

‘Ο χορὸς τῶν Μουζικῶν.

Ζήτω, ζήτω ἡ Ρουσία!
Ζήτω, ζήτω κι’ ὁ Ἰβάν!
Ζήτω, ζήτω ἡ Μοσκοβία
Κι’ ὁ Φερτσαδοκαπιτάν.

‘Ο Ἰβάν.

Ἄν μᾶς τσ’ ἔδινε ἡ Ἀγγλία,
Δὲν τσ’ ἠθέλαμε ποτέ!
Θὰ ταῖς πάρω μὲ τὴ βία!
Κι’ ἄς τὸ μάθῃ ἡ Κουμπερέ! (1)

‘Ο χορὸς τῶν Μουζικῶν.

Ζήτω, ζήτω ἡ Μοσκοβίγια,
Ζήτω ἡ ὁμογενής!
Ἡ σφατίγια ἀγία Ρασίγια,
Ζήτω ἡ μωσκατογενής!

‘Ο Ἰβάν.

Ἐτελείωσε καὶ φθάνει
Σλάβα μπόγου! τὸ λοιπόν,
Μὴ μὲ εἰπῇτε Ἰβάν ἢ Γιάννη,
Ἄν δὲν πάω στῶν Ἀθηνῶν.

Τὸ Κρεμλίνο νὰ χορέψω,
Τὴν Παγόδα του νὰ ἰδῶ,

(1) Ἡ Κουμπερέ εἶναι ἡ μάλιστα τῶν
Μουζικῶν καὶ τῶν Βόνζων.

Μὲ τοὺς Βόνζους νὰ λατρέψω
Τὸν ἐπίγειον Θεό!

Ταῦτα λέοντας, βαρελάκια
Ὅκ τὸ ράστο του ἀμολᾷ,
Κανατοῦλαις, κλοντιράκια,
Πεννητάρια καὶ ὀκᾶ.

Ὅκᾶ, κοῦπαις, καὶ καντάρους,
Μοσκοβίτικη δουλειᾶ,
Πορτσελᾶνα ὅκ τοὺς Σουλάρους,
Ὡς φωνάζει καὶ ἡ τρυᾶ.

Στὸ ποδάρι ὅλ’ οἱ Μουζικοὶ
«Οὐῆρα,» σκούζουνε, «οὐῆρά!»
Μοσκοβίτικοι μπουρίκοι
Γκάριζαν, «Γκᾶ, γκᾶ, γκᾶ, γκᾶ!»

Οἱ Μουζικοὶ.

«Εἶσαι ἐσύ ὁ Κρασοπατέρας,
Τῶν ἀρχόντων ὁ Θεός!
Βάρει τώρα τῆς φλογέρας,
Καὶ ὁ δεύτερος ἡχός.»

‘Ο Ἰβάν.

«Φίλοι μου, νέοι Στρελίτσις,
Λέγει ὁ Ἰβάν θριαμβικᾶ,
Κάνω ταῖς κοπέλλαις σκίτσις,
Ταῖς γυναῖκαῖς σας βουτσιᾶ.

«Ὡς τὸ ξέρεῖ ὁ κόσμος ὅλος,
Κι’ ὡς ὡς τὸ θέλει καὶ τὸ κθάς,
Καὶ τὸ μαρτυρᾷ ὁ χαχόλος,
Ὁ Ταρτάγιας ὁ Γιαννᾶς.

«Δὲν τὸ ἀγνοεῖ καὶ ὁ Νέστωρ,
Ὁ συναδελφός ἐμοῦ
(καὶ τῆς Κρήτης ὁ ἥρωας χέστωρ,
Ὁ ἀυτάδελφος αὐτοῦ.)

«Ὅπου τὴν χωριατοπούλα
Μᾶς τὴν ἔκαμε διπλῆ,
Κ’ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν κούρۇλα
Βαρελάκα ὡσαν παιδί.

«Γιατί χορήματα καὶ ὄρκοι
Τὴν ἐκάμαν τὴν καλῇ
Κ’ ἔλαβε τὸ σαρκόζορκι
Τ’ ἀδελφοῦ μου Νεστορῆ.»

Τοῦτο λέωντας, τὸ κλωσίδι
Ἐκωλόσειε φοβερά
Ὡς νὰ ἐζήτει Γανυμήδη
Νέος Δίας μιὰ φορά.

Οἱ Μουζικοὶ ὅκ τὴ χαρά τους
Ἐγιναν ἐξῶ φρενῶν,
Καὶ τὰ παλιοκάππελλά τους
Σοῦ πετοῦν στὸν οὐρανόν.

‘Ο χορὸς τῶν Μουζικῶν.

«Ἄν εἶσαι Κρασοπατέρας»
Τοῦ φωνάζουν οἱ ὄρφανοί,
«Εἶσαι καὶ πραιοπατέρας
Γιὰ τὴ δολιὰ μας τιμή.

«Τὰ προσόντα τᾶχεις ὅλα,
Πατερόκρασο ἀργυρό
Τώρα κάτω τὴν πιστόλα,
Κι’ ἀποκρίσου μας σ’ αὐτό»

«Ἀφοῦ ἔχεις τὰ ιδιώματα
Τῆς παιδείας, καὶ τσ’ ἀρετῆς,
Ἐχεις καὶ τὰ χαρτοφώμματα,
Γιὰ τὸν δρόμον τῆς Βουλῆς;»

Λάμπει τοῦ Κρασοπατέρα
Τ’ ἀραβιανὸ πετσί.
Θάζει κ’ ἡ σκουλικοντέρα
Ἐωσοῦ ν’ ἀποκριθῇ.

Κι’ ἀποκρίνεται χέρ χέρι
Ὡς ὁ Σκυλοκαπελός,
«Εἶμαι ἄρχων καὶ ζαέρι
Ἀρχων Ἀραβιανός.

ΙΛΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ

Ἔως εἰς τὴν Κριτῶνον,
Ποῦ θὰ πρῆξει καὶ τὴν μπάκα
Τοῦ ποχείριου τοῦ λαοῦ.

‘Ο Γιάννης.

«Ναί, ζορκόκωλος, ναί, εἶμαι,
Δὲν ἔχω πιθαμὴ γῆς
Μὰ κοντὰ σας πάντα κεῖμαι
Χοῖρος ἀρχοντοτερπῆς.

‘Ο χορὸς τῶν Μουζικῶν.

Ζήτω, ζήτω τοῦ Κύρ Γιάννη,
Ποῦναι ὑπάκουοι παιδί,
Πάντα του μὲ τὸν αἰ Γιάννη,
Τ’ ἄρесе νὰ προβατή.

‘Ο Γιάννης.

Πέρνω ὡς ἀναγνώστης τότες
Σχῆμα τὸ ἀγγελικό.
Μὰ μοῦ ἄρέσανε ἡ κότταις,
Κ’ ἔπιασα νὰ παντρευθῶ.

Τρεῖς γυναῖκαῖς ξεφουντῶν
Στεφανοευλογητικαῖς,
Καὶ ταῖς τρεῖς μία μία ταῖς χόνω
Μὲ παπάδες καὶ μ’ εὐκαῖς.

‘Ο χορὸς τῶν Μουζικῶν.

Σλάβα μπόγου! Κρασοπατέρα!
Ἔτσι μᾶς χρειάζεσαι
Λάλιε μας τέτοια φλογέρα,
Κι’ ἄς παραπειράζεσαι.

‘Ο Γιάννης.

Ἡμουνά ἀκόμη Ταῦρος
Μὰ ἡ Εὐρώπη δὲν καλεῖ
Ἔτσι ἐσύρωτα σὰν γαῦρος
Ὅταν θὲ ν’ ἀλατισθῇ.

Ἐβαρέθηκα τοῦ κόσμου
Ταῖς κοπέλλαις, τὸ ροσμπῆ!
Στὰ κηπούρια εἶδα τὸ φῶς μου,
Πάω καὶ γένομαι ἱωστήφ.

‘Ο χορός τῶν Μουζικῶν.
Ζήτη, ζήτη ὁ Ἰωσήφ!
Κάτω, κάτω τὸ ροσμπήφ!

‘Ο Ἰωσήφ.
Στὰ Κηπούρια εἶδα ἴχθυος,
Ποῦ σὰς λέγω παραμπρός.
Ἐθαμπόφεγγε ἓνας λύχνος,
Κ’ ἐρόνχε κ’ ἐμέ τὸ φῶς.

Φρόσυνος εἶχα νὰ γένω,
Ὡς ἄλλοι ὁ Σαμουήλ.
Μὰ ἐγὼ δὲν ὑπομένω,
Καὶ πετῶ ἀπὸ τὴν Βαιθήλ.

Φρόσυνος γένομαι, ὅτα.
Ἐπετάχθηκα ἐδῶ,
Κ’ ἐματάπιασα μία κόττα
Γιὰ νὰ ἔχω τὸ αὐγὸ.

‘Ο χορός τῶν Μουζικῶν.
Ζήτη, ζήτη τὸ αὐγὸ,
Τὸ καλὸ, καὶ τὸ καχό!

‘Ο Ἰωάννης.
Ματαγράφομαι, Ἰωάννης.
Καὶ ξεγράφομαι Ἰωσήφ
Μ’ ἀγαπάει ὁ Ἄϊς Γιάννης,
Κι’ ἀρχινάει τὸ ροσμπήφ.

‘Ο χορός τῶν Μουζικῶν.
Ζήτη, ζήτη τὸ ροσμπήφ!
Κάτω, κάτω ὁ Ἰωσήφ!

‘Ο Ἰωάννης.
Τότε στὸ στοιχειό μου μπαίνω
Μὲ εὐφροσύναις ζῶ πολλαῖς,
Καὶ ταῖς λίραις ὅπου φαίνω...

‘Ο χορός τῶν Μουζικῶν.
Ζήτη τῆς Ἀγγλίας ἡ λίρα!
Κάτω τῆς Ἑλλάς ἡ ψεῖρα!

‘Ο Ἰωάννης.
... Καὶ ταῖς λίραις ὅπου φαίνω
Ταῖς βαπτίζομε δραχμαῖς.

‘Ο χορός τῶν Μουζικῶν.
Ζήτη τῆς Ἑλλάς ἡ ψεῖρα!
Κάτω τῆς Ἀγγλίας ἡ λίρα!

‘Ο Ἰωάννης.
Στοῦ Πετρίτση τὸ σχολεῖο
Ἐχυματούργητα συχνῶς.
Ζούσαμεν ὡς εἰς χαυτεῖο
Προυντισος, γὰρ, καὶ Θανατός.

Κι’ ὁ βλαχώνυμος Τσετσέλης
Ἐσφαξε ἄπειραις δραχμαῖς.
Ῥούφιξε κι’ ὁ Ῥοοφαῆλης
Διαμαντῆς μὲ ταῖς χεριαῖς.

‘Ο χορός τῶν Μουζικῶν.
Ζήτη, ζήτη ἡ Ῥωσσία,
Ὅπου ἀγάπαε τοὺς πιστοὺς,
Τοὺς ἐμοῖραζε βραβεῖα
Ὡς εἰς δούλους ἀγγλικούς.

Ἰωάννης.
Τότες ἄφησα μνημεῖο
Ἠθικῆς καὶ συγγραφῆς,
Καὶ ποιήσεως μεγαλεῖο
Τῆς ἐλληνικῆς μας γῆς.

Ποῦ ὁ Πίνδαρος θὰ λυώσῃ,
Ἡ Σαπφὼ θὲ νὰ σθυσθῇ.
Ὁ Ἀνακρέων θ’ ἀποχνώσῃ,
Καὶ ὁ Ὀμηρος θὰ ἰδεῖ!

ὦ! Καὶ πῶς νὰ τὸ προφέρω,
Καὶ νὰ μὴ λυποθῶ;
ὦ! καρδιά μου! Τί ὑποφέρω
Εἶναι ἀδύνατο νὰ εἰπῶ!

Θεῖον ὕψος πνέει ὁ λόγος,
Πρῶτα πλατωνικόν,
Ποῦ Ὀρφεὺς ὁ Θεολόγος.
Λύρα δὲν ἔχει γι’ αὐτόν.

Ποταμός τὸ αἶμα τρέχει
Εἰς ταῖς φλέβαις μου ζεστό
Ἐντριχίλα μὲ κατέχει
Κάθε ποῦ τὸ θυμῆφ.

Καὶ ἡ ἀκούες βομβοῦνε,
Καὶ θολώνει μου τὸ φῶς.
Θεῖαν μουσικὴν ἀκούνε,
Ποῦ τὴν στέλλει ὁ Οὐρανός.

Τέτοιαις ἄρπας καὶ κιθάρας
Δὲν σκεπάζει ἡ Δῆθη ἐδῶ,
Μῆτε αὐτὸς ὁ Νιαγάρας.
Ποῦ βουίξει ἀπὸ καιρὸ,

Καὶ νὰ πνίξῃ φοβερὴν
Θρόνον, ἄμβωνα, ἔνυθ,
Λύραν, πλάστιγγα, καὶ ἀφρίζει
Χύνοντας ὠκεανό.

Εἶπα, ὦ Θε! ὡς ἀναγνώστης,
Ψάλτης, δάσκαλος παιδιῶν,
Κηπουριώτης, Μοναχός τις,
Καὶ Σωτὴρ πολλῶν ψυχῶν,

Μαυροφόρος, ῥασοφόρος,
Μεγαλόσχημος σωστός,
Ῥασοφόρος σταυροφόρος,
Παραμαντωμένος, πῶς.

« Ἄλλο γράμμα δὲν μ’ ἀρέσει
« Παρὰ θῆτα μοναχό
« Μὲ τὸ ἰῶτα μὲς τῇ μέσῃ, »
Πιάσετε με, δός μου νερό.

Πέφτει ὀπίσω λιγωμένος
Ἀπὸ τὴν πολλὴν ἡδονή,
Ποῦ Καλμουκος ἀντρεωμένος
Δὲν βαστά νὰ τὸν ἰδῇ.

Στὸ φτερό ὅλοι οἱ Μουζικοί
Ἐσηκώθησαν μὲ μία,

Κι’ ὅταν ἐκείν’ ἔσαν ἐν ἑνὶ
Ὅλοι ἐφώνησαν, οὐρῶν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Φωνάζει οὐρῶν ὁ Μπαμπελάρης
Ὁ Ἀλθανώνυμος, γιατρός
Κατταίτης, κι’ ὁ κτικιάρης
Ὁ δεττόρος Λαμπρινός.

« Οὐρῶν » ἐφώνησαν καὶ ὅλοι
Μέσα ὅκ τὰ πλεμόνια τους
Καὶ στρελίτσοι καὶ Μογγόλοι
Μὲ παιδιὰ καὶ ἐγγόνια τους.

Οὐρῶν, οὐρῶν, οὐρῶν, οὐρῶν!
Ἐσηκώθη μία βουή,
Μὰ δὲν ἔπαυε ἡ λιγούρα
Τοῦ Εὐφρόσυνου στιγμῇ.

Μουσικὴ τότε Μουζικῶν
Γίνεται τριγύρω του
Σὰν βουτισοῦ ἀδειανοῦ στὸν οἶκον
Ποῦ ἔχασε τὸν μπίρο του.

‘Ο χορός τῶν Μουζικῶν.
« Ζήτη, ζήτη ἡ Ῥωσσία!
Ζήτη τέτοια τέρατα
Ἡ ἀλήθεια εἶναι μία,
Καὶ πολλὰ τὰ ψέματα. (1)

« Ζήτη ρούσσικό μας Θῆτα
Θῆτα, Θῆτα γλυκερό!
Ἐσὺ μόνον κάνεις πῆττα
Μ’ ὅλο σου τὸ γουνερό.

« Μὲ τὸ ἰῶτα ἐγγεγραμμένο
Κατὰ τὴ Γαματικὴ
Κι’ ὄχι ὑπογεγραμμένο
Κατὰ τὴ Γραμματικὴ.

« Τοῦ σχολείου τοῦ Πετρίτση
Ζήτη τῆς ἐπιτροπῆς
Ποῦ διαλέγει τὸ στρελίτση
Γιὰ Διδάσκαλο ἡθικῆς.

(1) Αὐτολεξεῖ ἐκ τῶν εἰς τὴν Ῥωσσίαν
Ῥασοπατερικῶν ὕμνων.

«Ζήτω καὶ τοῦ Καρχαρία
Τοῦ Χριστόπουλου ὑπουργοῦ,
Ποῦ προάγει τὴν παιδεία
Τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοῦ.

«Ζήτω καὶ τοῦ Κρεκοφέγγου,
Τῆς πανώριας Μαίμουδς,
Τοῦ Σφαλάγγη μακρυλέγγου,
Ποῦ τὸν ἦρωα τῆς χολοῦς,

«Ἐφεραν μ' ὅλο τὸ ράσσο
Εἰς τὴν Κρήτη τὴ γυμνὴ,
Ποῦ μὲ δύο πιθαμαῖς πρᾶστο
Θὰ τὸν στείλει στὴ Βουλὴ.

«Ζήτω, ζήτω ἡ Ρουσσία
Ἡ καλὴ μητέρα μας·
Τσάρου ζήτω ἑκατὸ μία
Τοῦ καλοῦ πατέρα μας.»

Πολεμοῦν δύο τρεῖς Μίκιοι
Νὰ συφέρουν τὸν Παπᾶ
Μὲ ζεστὰ ἀπὸ μπουρίκι
Μᾶνε ὅλα περιττά.

Περιττά καὶ λεμονάδες
Καὶ σεμάδες νερούλαις,
Νεράντσάδαις, βεσσινάδαις,
Κ' εὐωδίαῖς ἀρχοντικαῖς.

Φουρνάρρχοντες κυττάζουν
Ν' ἀναστήσουν τὴν Παιητῇ,
Μὰ τοῦ κάκου κοπιᾶζουν
Σὰν μπουρίκοι καὶ αὐτοί.

Φαρσινάρρχοντες στὴν Κρήτη
Σοῦ ντριμόνονται κι' αὐτοί,
Καὶ τσιμπιαῖς δίνουν στὴ μύτη
Τοῦ δασκάλου νὰ ἀσκωθῇ.

Ὁ τριγύναϊς δὲν ἀκούει
Φάρσα, φούρνους καὶ Γανιούς,
Καὶ τὰ γιατρικὰ ἀντικρούει
Καὶ μπουρίκους καὶ μωρούς.

Μὰ ἓνα ἄλοῦπι, ἓνα ζαγάρι
Τῆς ἐπταδελφῆς κοιλιᾶς,
Ὅπου ἐθράφη μὲ Μαζάρι
Καὶ μελάνι τῆς σουπιάς,

Θεῖαν ἐμπνευση λαβαίνει
Καὶ στοῦ λείψανου τ' αὐτὴ
Ὅπου ἀκίνητο ἀπομένει
Σκύφτει καὶ σφικτομιλεῖ.

«Καλὸ μου ἄλφα, καλὸ μ' βῆτα,
Γάμα, δέλτα, ἐφιλὸ,
Καλὸ μ' ζήτα, καλὸ μ' Θ ἦ τ α »
(Καὶ ἐλάγκεψε τὸ ζῶ.)

«Καλὸ Ἰῶτα, λέγει ὁ Σμπέρρος,
Ὡς ποῦ ἐπῆγε ὡς τὸ Μῶ.
Κι' ἀναστήθηκε ὁ χοῖρος
Μόλις ἄκουσε τὸ Νῦ.

Ὁ χορὸς πῶρ Μουζίκων.

«Ζήτω, ζήτω ὁ Μαζαράκης,
Ὁ εὐεργέτης τῆς Ἑλλάς!
Ζήτω ὁ νέος Ἱπποκράτης
Τοῦ Μωρώς καὶ τῆς Στεριάς.»

Πάλιν κάθονται οἱ χαχόλοι
Σοβαρὰ κι' ἀρχοντικά,
Περιμένοντες οἱ δόλιοι
Φόνους, αἵματα, φωτιά.

Φωτιά, αἵματα καὶ φόνους
Δὲν θὰ ἰδῇτε ἐσεῖς ποτέ,
Παρ' ἀπ' ὅσους δολοφόνους
Ἀρματόνετε ἀπὸ 'ψέ. (1)

Ἔτσι ἐφέτο ἐσκοτῶστε
Τὸν Κουρούκλη τὸν καλὸ
Μ' ἓνα βόλι ὅπου τοῦ ἐδόστε
Λιυραγγόχυτο ζεστό.

(1) Ὁ βασιλεὺς ἐμάντεψε.

Κατεβάζει ὁ ἀναγνώστης
Κλόνους γνέμα Ῥωσσιᾶτι
Κατὰ πῶς ἔχει ὁ κλώστης
Καναβοῦρι καὶ στουπί.

Ὁ Ψαροπατέρας.

«Λιροδράχμι κουκκαλῶντας
Μοῦλθ' ἡ ὄρεξις ψαρῆς
Νὰ γενῶ, καὶ κυνηγῶντας
Σάλπαις, κότσαις, σὰν πασᾶς

Τὸν καιρὸ μου νὰ περνᾶω
Ὡς τὸ βράδυ ὀκτὸ πρῶτ'
Καλαμίδι νὰ τραβάω,
Καὶ νὰ σφενδονῶ συρτῇ,

Μέσα ἀπὸ μία βαρκούλα
Εἰς τὸ γοῦνο ὀλημερῆς,
Νὰ δειπνῶ μὲ μαριδοῦλα
Κ' Εὐφροσύνη ἀπο βραδύς.

Κ' ἔτση ἔκαμα τῶνόντι
Ἐκανα γλυκεῖα ζωή.
Ἄπ' ἀγκύστρι κι' ἀπὸ δόντι
Δὲν ἐγλύτωσε τσιμί.

Ἐκεῖ ἐλάχαιναν μαριδαῖς
Μαριδοῦλαις τρυφεραῖς
Καὶ γλυκαῖς μαυρομαινίδαῖς
Σόλπαις, πέρκαις πλουμισταῖς,

Καὶ ὀρεκτικαῖς τριόλαις,
Ποῦ εὐφραϊνόμεον τὸ πτωχό,
Καὶ πολλαῖς κότσαις μαριόλαις,
Ποῦ μοῦ ἐβγάνανε τὸ Θεῖο.

Κᾶπου κᾶπου ἐπιανα φώκαις
Μ' ἓνα δόλο ἀποκλαμὸ,
Μὰ ἦτανε γρηαῖς γιὰ βόκαις
Τὸ ἦρεα γιὰ τὸ νῆμα.

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἀφοῦ μᾶτρωαν τὸ κταπόδι
Μ' ἐσυμπόνευαν πορδαῖς.

Μία φορὰ, καὶ μίαν ἡμέρα,
Μία ταχυὴ γλυκεῖα,
Δίχως γνέφη καὶ ἀέρα,
Καὶ μ' ἀθάνατη βιδιά,

Ὅπου ἐψάρευα εἰς τὸ γοῦνο
Σάλπαις, νόστιμο φαῖ,
Ἰσως καὶ κανέναν τοῦνο,
Γιὰ τὴ χρεία τὴ σημερινή; (5)

Ἔρχεται μὲ νέον ἀέρα
Ὅχι νέα μία φωνή
Καὶ μοῦ λέει, «Ψαροπατέρα,
Ἄς καλὰμι καὶ συρτῇ.»

Βλέπω τότε ἓνα μερσίني,
Ψάρι ρούσικο, ἀρχονταῖς,
Μὲ τὰ μούτρα ὡσὰν κοφίνι,
Ὅπως εἶναι οἱ Λάππωνες.

Κι' ὅπως εἶν' ἓνας Καρλάτος
Κοφινόμουτρος σωστός
(Πρῶν πιστὸς Ἰακωβάτος)
Ποῦ γελῶ κ' ἐγὼ αὐτὸς

Καὶ μοῦ λέγει, «Τὸ Σιμπῆρι
Στέλνει με ἀπὸ τὸν Ντόν,
Γιὰ νὰ πᾶς μὲ τὸ κλοντῆρι
Εἰς τὸ ἄστνυ Ἀθηνῶν.

Στὴν κλεινὴ Βεσσαραβία
Στὸ Κισινόβι τὸ λαμπρό,
Ὄθεν ἡ Ἐλευθερία
Φεύγει μίλλια χίλια δυό,

Ὅπου ἡ Ὁρθοδοξίγια
Στὴν Παγὸδα κατοικεῖ,
Κι' ἡ σφιατίγια ἁγία Ῥασσίγια
Τὴν κρατεῖ μὲ τὸ λουρί.

(2) Ὁ Ὁμπερδὸς ἐμάντεψε.

Ἄφησε ταῖς παλιοςάλλαις
Ψωμοτούρι καθητῇ,
Μία ἀγκύστρωσε ὅκ' ταῖς κάλπαις
Νὰ σέ κάμῃ Βουλευτῇ

Ἄν δὲν ἦν' πλειονοψηφία
Μὴ φοβεῖσθε! ἐγὼ εἴμ' ἐδῶ!
ἔχουμε τὴ Νομαρχία
Ποὺ τὴν διατάττω ἐγὼ.

ἔχω τὴν Εἰσαγγελία
Ποὺ ἔρχεται μονὴ διπλὴ
Κράζω καὶ τὴν προεδρία
Μὲ τὴν Χωροφυλακίαν.

Ὅταν εἶναι μόνον τοῦτο
Χρεία δὲν ἔχω τὸ λαὸ
Γιατὶ ὁ τρομος καὶ τὸ κνούτο
Κάνουν ὅλο τὸ λοιπὸ.

Τούτους παρανόμως πιάνω,
Κείνων ὀμιλῶ στ' αὐτί.
Ἄλλων ἄτσούπια φτιάνω,
Ἄλλους μπήγω φυλακῇ. (1)

Ἔτσι ἐκάμαμε ὡς τὴν ὥρα
Ἐδῶ πάντα καὶ παντοῦ.
Δροσοδαμουλιάνων ψάρα
Ἐκτυπήσαμε μὲ νοῦ.

Κ' ἐκνουτίσαμεν ὡς πρέπει
Τὰ γενναῖα τὰ παιδιὰ. (2)
Οὔτε ὅ' ἀφήσαμε λέπει
Πὸ μισορόρουση σπορά.

ἔχουμε κ' ἐδῶ μουζίκους
Πράκτορας νηπτικούς,
Καὶ γυναίκειους καὶ ἀντρίκειους
Ποὺ τοὺς ἐστεῖλα μαζοὺς.

(1) Οὕτω καὶ ἐγένετο.

(2) Πανογῆν καὶ ἄγγελον τοῦ λαοῦ
κωδάτους.

ἔχουμε τὸ Τσουραπεῖον
Ποὺ πουλεῖ τὸ πρᾶμμά μας,
Τοῦ ἔχουμεν ἄσπρο χαρτίον,
Ὅπως λέει τὸ γρόμμα μας.

ἔχουμε τοὺς Γερμανάους,
Γερμαναῖους, Γερμανεῖς,
Καὶ τοὺς Κόντιδες πεινάους,
Πειναλέους Μαζαρακεῖς.

Κουτσαντώνη, Φουρνάρωνη,
Νικολέτο Τσελεπῇ,
Παντελοδιακο, Γανόνη,
Διάκο διπλοτσελεπῇ.

Εἶναι ὁ Καπιτὰν Μεσάρης
Ὁποῦ ἦλθε ἀπὸ μακρά·
Βοηθαίει καὶ ὁ Φλάρης
Ὁ Γιαννίκος τοῦ Μπουρδᾶ.

Εἶν' κι' ὁ Καπιτὰν Φερτσάδας
Μὲ τὸ στάγγινο σταυρὸ,
Ποὺ τὸν εἶχαμε τσ' ἀρμαδας
Ἀρχιναύαρχο λαμπρὸ.

Εἶναι ὀλίγοι, ὡς τὸ βλέπεις,
Μὰ ἐνεργοῦνε ὥσάν πολλοί·
Πρόσεχε, μὴν παραβλέπης
Πῶς δουλεύουνε οἱ πιστοί.

Ποῦπετα' λαὸ δὲν θέλω
Γιατὶ τὸν λαὸ μισῶ.
Εἶναι ὄρλος καὶ τὸν στέλλω
Ἀπουκάτω ὅκ' τὸν ζυγὸ. (1)

Μὲ μιοῦ ὁ λαὸς ἀλήθεια
Καὶ γιὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ
Βόλια τοῦ πετῶ στὰ στήθια
Σὲ ἐμφύλιο σπαραγμῷ. (2)

(1) Μόνοι οἱ Μουζικκοὶ καλοῦσι τὸν λαὸν
ὁ ὅλος, ὡς ὁ Κοζάκης. Βλέπε ἐπιστολὴν
Ζαζοῦ πρὸς τὸν ἐμὴν ἢ συγγενὴ του
Ἀνδρέαν.

(2) Οἱ Ἕλληνοὶ ἐμφύλιοι πόλεμοι, καὶ
ἐμφύλιος πόλεμος.

ἔχω ὀλίγους τοὺς ὀπλίζω
Μὲ σκοτάδι σιωπῇ,
Καὶ μ' αὐτοὺς ἐγὼ καθίζω
Κυβερνήτης στὴν αὐλή.

Δίνω τοὺς ψευδολογία
Κυκεῶνος φοβεροῦ,
Ψεύδη, τρέμο, αὐθαδία,
Χίλια πρόσωπα ἐνοῦ,

Πλήρη ὕδριοναῖα,
Ψευδορκία, ἐπιτορκία,
Ὅλην τὴν τυκοφαντία,
Καὶ τὴν ψευδομαρτυριά.

Δίνω τοὺς τὸ θειαφοκέρι,
Καὶ φαρμάκι γιαντρίκο,
Νὰ μὴ καίουν σ' ὅλα τὰ μέρη
Χωριά, χώραις, καὶ λαὸ.

ἔτσι οἱ πιστοὶ μου ἐκάψαν
Πόλη, Σμύρνη, Ἀδριανέ,
Βόσπορο, καὶ μὴ ἀνάψαν,
Κρήτη, Αἴθνα, τώρα ἐφέ.

Ὅλα στὰ ἔχω, καὶ κουτούρει
Στὸ πανηγυράκι αὐτό·
Κάμε τὸ σταυρὸ σου, μπούρη,
Κ' ἔχεις στάγγινο σταυρὸ.»

Ταῦτα ὁ ψυροπατέρας,
Καὶ στὴ βελανίδα εὐθὺς
ἔβυστηκε· εἰτα ὡς πατέρας
εἶπε πάλε παρευθὺς·

«Τώρα ἐγενήκαμ' ἕνα
Μὲ τὸ Ρουσσὸ τὸ θεριό» (1)
Τώρα δόστε μου κ' ἐμένα
Τὴ Βουλὴ καὶ τὸ σταυρό.»

ἀνταρσίαι, αἱ ληστεῖαι, αἱ δολοφονίαι, καὶ
πᾶς κυκεὼν εἶναι ἔργα ῥωσικὰ.

(1) Ἄνδρέαν.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ὁ χορὸς τῶν Μουζίκων.

Τώρα ἐγινήκαμ' ἕνα
Μὲ τὸ Ρουσσὸ τὸ θεριό.
Τώρα ἐγίνηκαν τὰ ξένα
Χῶμα Νογαῖδικό.

Τώρα ἐγινήκαμ' ἕνα
Μὲ τὸ ρουσσὸ τὸ θεριό,
Τώρα εὐρίκαμε τὴ βένα
Γιὰ καπίκι κεῖ λεφτό

Ὁ Πατέρας.

Τῶπε ὁ Μπούρδας κι' ὁ Λαγούρης (1)
Ὁ Ἀντσουλῆς, κι' ὁ Διαμαντῆς,
Τῶπε κι' ὁ Γερασιμούρης
Νουφροκάπελλος χλιχλῆς.

Ὁ χορὸς τῶν Μουζίκων.

Ζήτω ὁ Μπούρδας, κι' ὁ Λαγούρης,
Ἀντσουλῆς καὶ Διαμαντῆς·
Ζήτω ὁ γερασιμούρης
Νουφρεκάπελος χλιχλῆς

Ὁ Πατέρας.

Ζήτω Ζήτω ἡ βαρβαρότης!
Ζήτω, Ζήτω ὁ ῥωσισμός!
ἔξω, ἔξω ἡ ἀνθρωπότης!
ἔξω, ἔξω ὁ Ἕλληνισμός!

Ὁ χορὸς τῶν Μουζίκων.

Ζήτω, Ζήτω ἡ βαρβαρότης!
Ζήτω, Ζήτω ὁ ῥωσισμός!
ἔξω, ἔξω ἡ ἀνθρωπότης·
ἔξω, ἔξω ὁ Ἕλληνισμός.

Ὁ Ἀρχονδοπατέρας.

Ζήτω, Ζήτω ἡ ἀρκούδα,
Καὶ τσ' ἀρκούδας τὰ παιδιὰ,
Κάτου, κάτου, κάτου ἡ κούδα,
Καὶ τοῦ ὄχλου τὰ βρακιά.»

(1) Ἱστορικόν.

Τότες ὅλοι οἱ Μουζικοὶ
Τάταροι, Φίννοι, Κούρλοι,
Φούρνο Γάναις, ζῶα καὶ Μίκιοι·
Ταταράζουν σὰν ζουρλοὶ,

Κτυποὺν χέρια, κτυποὺν πόδια,
Τοῦ διαόλου τὸ χορό!
Κάνουν τοῦ λαοῦ τὰ ξόδια,
Φασκελόνουν τὸ λαὸ

Φασκελόνουν τὴν Ἑλλάδα,
Φασκελόνουν Οὐρανὸ
Φασκελόνουν Ἁγία Τριάδα,
Βουλή θρόνο καὶ Νοό.

Βλυάζουν, « Ζήτω ἡ Ἀρκούδα,
Καὶ τσ' ἀρκούδας τὰ παιδά·
Κάτου! Κάτου! Κάτου ἡ κούδα,
Καὶ τοῦ ὄχλου τὰ βρακιά.

« Ζήτω, ζήτω ἡ Ἀρκούδα
Καὶ τσ' Ἀρκούδας τὰ παιδιὰ·
Κάτου! Κάτου! Κάτου ἡ κούδα,
Καὶ τοῦ ὄχλου τὰ βρακιά!
Κάτου τὰ βρακιά κ' ἡ κούδα!
Ζήτω, ζήτω ἡ Ἀρκούδα! »

Ὁ Ψηροπατέρας.

Στὴ Βουλὴ ποῦ θένα πάω
Δὲν ἤξεύρω τί νὰ πῶ,
Παρὰ μόνον νὰ ψηφάω
Φόρους, κνοῦτο, γιὰ λεφτό.

Σ' ὅτι ὁ Ἱπουργὸς μοῦ ψάλλη
Μόνον ἴσο θὰ κρατῶ.
Οὐκ τὸ Θῆτα ἄς μὴ με βγάλῃ.
Τ' ἄλλα γράμματα ἀγνοῶ.

Ξέρω μόν νὰ ρίκτω βόλι
Σὲ ἀφάλι καὶ κοιλιὰ,
Κ' ἔπειτα ἓνα κρασοβόλι
Γιὰ πατρίδα κ' Ἐκκλησίᾳ.

Ὁ χορὸς τῶν Μουζικῶν.
Ζήτω, ζήτω ὁ Πατέρας,
Γουρουνοκρασοπατέρας!
Τ' ἁγίό του κρασοβόλι!
Καὶ καριοφιλιὸ τοῦ βόλι!

Ὁ Γουρουνοκρασοπατέρας
Μὲ τὸ χέρι στὸ ζωνάρι
Ἄν ἐδῶ κάτι μιλῶ,
Νὰ χρωστάτε ἐκείνου χάρι
Ποῦ μὲ κάνει καὶ λαλῶ.

Ποῦναι Διογένης μουργος,
Ὀφίς Διάολος Σατανᾶς,
Τύραννος Πασᾶς κακούργος
Μισορβῶστος, Τουρκαλᾶς (1)

Ὁ χορὸς τῶν Μουζικῶν
Εἶναι ὁ Διογένης μουργος,
Ὀφίς, Διάολος Σατανᾶς,
Τύραννος, Πασᾶς, κακούργος,
Μισορβῶστος, Τουρκαλᾶς.
Ὁ Ἰβάν.

Αὐτὸς εἶπε τὴν ποιήσῃ μου
Τραγουδάκια τοῦ Κουρλοῦ,
Κι' ὅτι ἡ μωροποίησή μου
Εἶναι Μώρου καὶ μωροῦ.

Αὐτὸς πάλιν ὁ κακούργος,
Τηλεβόας φωναρᾶς,
Ἐμυρίστηκε ὡς μουργος
Τὸ κρασί μου πῶς εἶν' κθάς.

Στὴ Βουλὴ δὲν μπαίνω Γιάννης
Ἀλλ' ὀρκίζομαι Ἰβάν·
Εἶν' ἐκεῖ καὶ ὁ Μαυρογιάννης,
Μὰ εἶν' πιστὸς Τσερνοϊδάν. (2)

(1) Οὕτω ὀνομάζουσιν οἱ Μουζικοὶ τὸν
Ἰακωβάτου.

(2) Ἐγέρση πρὸ τῆς διαλύσεως τῆς Βου-
λῆς, καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου τοῦ Μωραϊτίνου.

Τσερνογιάννιδες, καὶ οὐρᾶ,
Τσερνογιάννιδες καὶ οἱ δύο.
Κι' ἂν ματάλθῃ ἡ Κουμουντούρα
Γενομαστε ἐκατό.

Ὁ Χορὸς τῶν μουζικῶν.
Τσερνογιάννιδες καὶ οὐρᾶ!
Νὰ ματάλθῃ ἡ Κουμουντούρα.

Ὁ Τσερνογιάννης.
Τσερνοϊδάν ὅσο εἶναι ὁ ἥλιος,
Τσερνογιάννιδες καὶ οἱ δύο·
Κι' ἂν μετάλθῃ ὁ Σγαρίλιος
Γενοράστε ἐκατονδυό.

Ὁ χορὸς τῶν Μουζικῶν.
Τσερνοϊδάν ὅσο εἶναι ὁ ἥλιος·
Νὰ μετάλθῃ ὁ Σγαρίλιος.
Ληξυριοῦ ἡ ἀρχοντιά
Εἶν' Λομπάρδου σγαριλιά.
Στὸ Ληξυριὸ ἡ ἀρχοντιά
Κάνει Λομπαρδοδουλειά.

Ὁ Τσερνογιάννης
Τώρα εἶμαι καμωμένος·
Δὲν εἶν' ἔτσι, ἀρχοντες;
Εἶμαι δὲ καὶ δοξασμένος
Ἀπὸ Φούρναρχονταις.

Ὅλα τὰ ἔχουμε βοήθεια
Ἐξω ἀπὸ τὴν Παλική·
Καὶ μὰ τὴν ἀρίαν ἀλήθεια
Ἡ Γκουμπέρνια εἶναι καλή.

Τούτῃ μᾶς ὑποστηρίζει,
Ὡς καὶ τὸ ἐμπορικόν.
Κι' ὁ Λαρδᾶνας μᾶς στηρίζει
Νὰ κτυποῦμε μὲ θυμό. (1)

Ὁ χορὸς τῶν Μουζικῶν.
Ζήτω, ζήτω ἡ Γκουμπέρνια

ΤΟΥ ΚΑΘΟΛΙΚΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΝΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ὁ Τσερνογιάννης.
Ὁ λαὸς εἶναι χαμένος
Ἄν ψηφίσῃ ἐκεῖνους ἐκεῖ·
Εἶναι καὶ τουφεκισμένος,
Ὡς τὸ λέω καὶ στὸ χαρτί. (2)

Ἄν θέλῃ τοὺς Μακκαβαίους
Μ' ἑλληνολατρία σωστῇ,
Μισορβῶστος Ἰακωβαίους,
Τὸν περνοῦμε ἀπὸ σπαθί.

Μ' ἄρματα πρέπει νὰ κάμουν
Τὴν παρούσαν ἐκλογὴ!
Μ' ἐπαιδάσασθαι. Κι' ἄς δράμουν
Εἰς τὰ ὅπλα, ἂν εἶν καλοὶ.

Πρῶτον, ἔχομε στὴν τ σ έ π η
ί ε ρ ᾶ καλὰ εμεῖς
Γιὰ τοὺς σκύλους, ὡς τοὺς πρέπει,
Ὅπου εἶναι ἐ θ ν ο μ ι σ ε ῖ ς,

Ἐπειτα τοῦ Β α σ ι λ ε ι ᾶ μ α ς
Τ' ὄνομα τὸ ἱερὸ
Βγάνομεν εἰς τὰ χωριά μας
Νὰ φιδίξῃ τὸ λαόν.

Κ' ἔπειτα ἔπειτα, φριδέρα
Φυλακῆς, λόγγης, σπαθιοῦ, (3)
Πῶς ἐκείνην τὴν ἡμέρα
Θὰ τοὺς κάμω τ' ἀλατιοῦ.

Στ' ἄρματα! Μιχαυροβιγάρταις
Τοὺς κυρῦττομεν εὐθύς,
Τοὺς κυρῦττομεν ἈΝΤΑΡΤΑΙΣ
Ἐθνοδασιλομιτεῖς.

Στ' ἄρματα! Κι' ἀπ' τῶν Ἑλλήνων
Τὸν κατάλογο τοὺς οὐθῶ.
Κόψε ἐτοῦτον, κόψε ἐκείνον,
Τοῦ, ἐξολοθρεύω ἐγώ.

(2) Ἐντυπα τοῦ Κρασοπατέρα καὶ τῆς
ἐπίρας ὡς ἐγράφεσαν αὐτολεξεί.

(3) Ἱστορικά.

Κ ἔτσι μὲ τέτοιαις βοήθειαις,
Τέτοια μέσα καὶ τιμὴ
Μὲ τὰ ψέματα, μ' ἀλήθειαις
Πέρνουμε τὴν ἐκλογή. (4)

Ὁ χορὸς τῶν Μουζικῶν.

Ζήτω, ζήτω ἡ γκουμπέρνια !
Ζήτω ἡ δόξα, καὶ ἡ τιμὴ !
Τῶν ἀρχόντων ἡ κυβέρνια !
Ζήτω, ζήτω ἡ ἔκλογή.

(4) Ἐδῶ παραθέτομεν τοὺς ἐπομένους
στίχους τῶν φίλων τοῦ Κρασοπατέρα, εἰ-
κονίζοντας ἀκριβῶς τὸ ἀχρεῖον καὶ
αἰμοδόρον σύστημα τῆς τότε Γκουμ-
πέρνιας τῶν Σκληραρχόντων Ἀηδουρίου,
καὶ πάντων τῶν Μουζικῶν.

«Φύλλον β'.

«Σὰς μιλῶ «ὦ χωρικοί»
Σὰς μιλῶ νὰ μὴν ἀκούτε ὅσα λένε οἱ ἐχ-
[θροὶ σας.

Καὶ ποιοὶ εἶναι; — Οἱ ἀντάρταις
Τοὺς γνωρίζετε καὶ φθάνει.

«Ὡς μὴν ποῦν, πῶς σὲ χωριάτες, μὰς ἀ-
[ποκυβή ή πλάνη

Σεῖς κρατεῖτε τὴ μάχα ἔρι,
Φυλαχθεῖτε μὴ ὁ δόλος σὰς, τ' ἀρπάξ' ἀπὸ
[τὸ χέρι.

Φύλλον γ'.

«... Ὅλοι τώρα ἔχουνε παρμένα μέτρα
Καὶ βαττοῦνε μέσ' τῇ τσέπῃ γιὰ τοῦ
[σκόλου καλὴ πέτρα

Ἐρωτῶ σας, μὰς συμφέρει

Ἐπανάστασι; Γιατ' ἄλλο ἀπὸ τοῦ-
[το δὲν μὰς μένει.

Ἐνὰ κ' ἕνα κάμνουν δύο. Ἦστι λέμε οἱ
[χωριάτες.

Ἦ στηρίζουμε τὸ ἔθνος, ἢ θὰ νὰ γραφοῦ-
[με ἀντάρταις

Ἦν στηρίζουμε τὸ ἔθνος, καὶ πιστοὶ στὸ
[Βασιλεῖά μας

Εἴμαστε, πρέπει νὰ γένῃ καθὼς πρέ-
[πει ἡ δουλειά μας.

Πρέπει νὰ ἴ. Ὅποιοι μὰς λέει, ὅπως
[εἴμαστε Μουζικοί

Τ' ὄνομά του νὰ μὰς κάνῃ καὶ ἀποστρεφ-
[καὶ φοίκα.

Ὅμως ἂν ἀλλοιῶς φρονήτε

Τ' ἄρματα! Κι' ἀπ' τῶν ἑλλήνων
[τὸν κατὰ λόγον σθεσθῇ τε

Ζήτω, ζήτω τὸ γκοβέρνο,
Ζήτω ἡ δόξα, καὶ ἡ τιμὴ !
Ἄν δὲν δώσης σοὺ τὸ πέρνω,
ἔτσι κάνουμ' ἐκλογή.

Ἄν δὲ δώσης σοὺ τὸ πέρνω
ἔτσι κάνουμ' ἐκλογή
Ἄν δὲν δώσης σοὺ τὸ πέρνω
ἔτσι κάνουμ' ἐκλογή.
Σπαθί, σπαθί, σπαθί, σπαθί !
Ζήτω ρούσικη ἐκλογή.

Τιμημένοι δοξασμένοι
Ἀνασαίνουν μιὰ στιγμήν
Οἱ ρουσάρχονταὶ σὰν μένει
Ναύρου κι' ἄλλον βουλευτή.

Δεύτερος ὑποψήφιος.

Ὁ Ῥουσοκατάληκτος Μιχαῆλος

Τότες ἔρχεται ὁ Δεσπότης

Ὁ τρα... τρα... τρα... τρα... υλὸς

Ὁ Καννίβαλος Βιττόρος,
Ῥήτορας, γιατρὸς, σοφός. (1)

Πολυφθόγγως ῥητορεύει,
Πολυφθόγγως φλαφλαφλεῖ
Τέτοιους ἡ Ῥουσία γυρεύει
Γιὰ τὸ Ἀθήνας τὴ Βουλὴ.

Ὁ Μιχαῆλος.

Ἐγὼ εἶμαι Μιχαῆλος !

Ἐγὼ εἶμ' ἀρχοντας ἐγὼ !

Ἐγὼ ! ὁ λαὸς εἶν σκύλος !

Γκόνι τοῦ Θεοῦ ἐγὼ. (2)

Ἐγὼ τὴν ἀρχοντιά τοῦ Λιάκα
Δὲν τὴ θέλω ἐγὼ, ἐγὼ
Ἦ μαρεϊκή μου μπάκα
Δὲν χωνεύει Ἀσθαινινό !

(1) Μόνοι οἱ Ἀηδουριῶται. οἱ ἐνθυμού-
μενοι τὸν Φραγκοβιτόρον τῶν ψευδοχαρι-
ταίων ἐννοοῦσι τὸν σύνθετον χαρακτήρα
Μεττάσου Καννιβάλου.

(2) Οὕτως ὡμολογεῖ ὁ ψευδοχαριτάτος
Μιχαῆλος.

Μὲ τὸν ἀρχοντα τοῦ Λιάκα
Δὲν θέλω ἐγὼ, ἐγὼ
Νὰ κάμω ποτὲ ἀβάκα
Δὲν θέλω νὰ λασποθῶ.

Ἐγὼ θέλω τὸ Γκοβέρνο
Νὰ μὲ πύρῃ στὴ Βουλὴ.
Κι' ὄχι ἐγὼ νὰ παραδέρνω
Ἀπὸ ψήφου, ἀπὸ σκυλῆ. (1)

Θέλετε ὅμως, Βγενικώτατοι,
Μὲ τὸ Λιάκα βάρτεμε
Θέλετε, πατριωτικώτατοι,
Μὲ τὸ θῆτα πάρτεμε.

Ἐγὼ στὴ Βουλὴ ποῦ πάω
Μὲ τὸ ἴσο συμφωνῶ
Καὶ θὰ κάνω τὸ γαντσάο
Τοῦ Σγαρίλιου ποῦ τιμῶ.

Δύο τρεῖς νόμους θὰ προτείνω
Πρῶτο ποῦ ἔμπω στὴ Βουλὴ,
Καὶ στὸ πάτημά μου ἂς μείνω,
Παρὰ νὰ ἔγω ἀπὸ τιμῆ.

Ἦγου, ἂν ἦναι γιὰ τὴ μπάκα,
Γιατρικὴ τοῦ στομαχιοῦ,
Μὲ τὸ διάολο ἀβάκα
Λέω νὰ κάμῃ καθενοῦ.

Ὁ χορὸς τῶν Μουζικῶν
ἐνθουσιασμένος.

Ὅταν ἦναι γιὰ τὴ μπάκα,
Μὲ τὸ διάολο ἀβάκα !
Ντίνιους, ντίνιους ἐς ἑντράρε
Στὸ καζίνο, σίρ κομπάρς ! (2)
Μὲ τὸ διάολο ἀβάκα
Ὅταν ἦναι γιὰ τὴ μπάκα !

Ὁ Μιχαῆλος.

Ἄλλο· ναί, τὸν Ἄϊ—Γιάννη
Νὰ λατρεύωμαι πιστά
Μὰ καὶ Ἀγία Δεφαράννη
Νὰ ἐορτάζωμε λαμπρά. (1)

Γιατ' ἁγία Δεφαράννη
Εἶν μεγάλη καὶ πολλή
Βάνει κάτω τὸν Ἄϊ—Γιάννη
Μὲ χιλιάδες καὶ παιδί.

Ὁ χορὸς τῶν Μουζικῶν ἐνθους.

Ἡ Ἀγία Δεφαράννη
Βάνει κάτω Ἄϊ—Γιάννη
Βάνει κάτω Ἄϊ—Γιάννη
Ἡ ἁγία Δεφαράννη.

Ὁ Μιχαῆλος.

Τρίτο· τοῦ λαοῦ ὁ ψήφος,
Τοῦ κανάγια τοῦ λαοῦ,
Νὰ κοπῇ ἀπὸ τὸ ξίφος
Βασιλέως καὶ Θεοῦ.

Μὲ τὴ γνώμη του εἶν' κι' ὁ λέων
Ὁ Ταρτάγιας μου ἀδερφός
Ποῦ γιὰ δῆμαρχο Παλέων
Εἶναι ὁ μόνος καὶ καλός.

Εἶπε κ' ἑκατσε. Οἱ Μουζικοί
Ἄψωταν ἀληθινά,
Καὶ πετοῦν φωτιά ὡς τὸ μπρίκι
Εἰς τὸ πῆλο ἀπὸ χαρά.

Ὁ χορὸς τῶν Μουζικῶν.

«Οὐῆρα ! Τοῦ λαοῦ ὁ ψήφος,
Τοῦ κανάγια τοῦ λαοῦ,
Νὰ κοπῇ ἀπὸ τὸ ξίφος
Βασιλέως καὶ Θεοῦ.» (2)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

[1] Οὕτως ὡμολογεῖ καὶ ὁ Ταρτάγιας, ὁ
δὲ Τσουρπαλὶδης, ἐν ἑκταμάρνῃ
(2) Ὁ Ταρτάγιας, ὁ ἑκταμάρνῃ
καὶ βουλευτὴς Μουζικῶν.

(1) Ἐμ !
(2) Φρόνημα τῆς Μουζικῆς ἐφημερίδος
τὸ «Δίκαιον.»

Βγαίνει μέσα ὁκ τὴν κουρτούλα
Μπούρδα μίλημα κουφὸ,
Ἡ στραβόστομη φωνούλα,
«Ποστηρίζω καὶ ἐγὼ αὐτὴ.»

Ἡσυχάζουν τὰ στοιχεῖα
Γανοφουρνοκαζινίου,
Καὶ πετιέται εὐθύς μὲ μία
Πάλε ἡ ζουρλομαῖμου.

Ἡ Μαῖμου.

Ἄρχοντες, λὲ' ἡ τιμημένη,
ἔτοιμοι εἶναι οἱ βουλευταί·
Ἀπὸ ἐμᾶς εἶν' καωμένοι,
Στὴν τιμὴ μου, μὰ τὸ ναί.

Δόξα βέβαια εἰς Νομαρχία
Καὶ εἰς χωροφυλακὴ,
Δόξα καὶ εἰς Εἰσαγγελία,
Ἦς τινος ἐγώ μαι αὐτί.

Ὅμως πρέπει νὰ εἰποῦμε
Πῶς εἶν' βουλευταὶ λαοῦ·
Καὶ τὸν ὄχλο νὰ κινῶμε
Νὰ ψηφίσῃ ὅ,τι τοῦ εἰποῦ.

Ἀπὸ ἐμᾶς πόσους ἀνθρώπους
Ὁ καθεὶς ἔχει, νὰ εἰπῇ·
Ὅσοι ἔχομε τοὺς γρόππους,
Στάρι, θειάφη, ἐπὶ ῥοσὴ,

Πάντα μὲ τὴν εὐλογία
Τοῦ γκοδερναφεντός,
Που μᾶς ἔχει τσουραπέτα,
Χαβιρόχανα, κί' ὀμπρός.

Ἐγὼ βάνω πεντακόσιους,
Λέγει ὁ Μέγας Τσουραπάς·
Ἐγὼ δίνω ὀκτακόσιους
Λέγει ὁ Κόντες ὁ Κλαδάς.

Λέγει ὁ Μπρόνκης ὁ Μπογιάρος
Ἐκατὸ βάνω κ' ἐγώ,

Ὅπου νὰ τοὺς πάρῃ ὁ χάρος!
Νὰ ἰδῶ ψήφο δὲν μπορῶ. (1)

Ψηφιστῶν τετρακόσιους
Βάνει ὁ Κολοκυθᾶς·
Ἰάννου κάτου διακόσιους
Ὁ Ντανούμπις ὁ Κλανιάς.

Ὁ Γανίδς βάνει τριακόσιους
Ἄλλα τόσα ὁ Φουρνάρης
Εἶναι λίγο καὶ διακόσιους
Ποῦ χαρίζει ὁ Νεστορῆς.

Βάνει ὁ Λιθαδάς ἑκατόσιους
Πεντακόσιους ὁ Ἀντσουλῆς,
Λουρεντσαῖοι βάνουν διακόσιους
Κ' ἑκατὸ ὁ Διαμαντῆς.

Δίνει ὁ Ἄβλιχος πενήντα,
Κ' ἑκατὸ ὁ Φαρωνός·
Καστελάνος μὲ τὴ πίντα
Ἐκατὸ μετράει κί' αὐτός.

Τὸ ποτὲ γλιδοφουστάνι
Νικολέτος Τσελεπῆς
Τοὺς πενήντά του τοὺς βάνει
Μὲ τὸ μέτρο τῆς ψυχῆς.

Βγαίνει μέσα ὁκ τὴν κουρτούλα
Μπούρδα μίλημα κρυφὸ,
Ἡ στραβόστομη φωνούλα,
«Ἐννιακόσιους δίνω ἐγὼ αὐτὴ.»

Ἐμοιράσθησαν οἱ ἀφέντες
Ἀνωῆ, καὶ Κατωῆ.
Ἐμοιράσθησαν οἱ λεβένταις
Μισοχώρια, Παλική.

Ὅλην τὴν Θηνιά, καὶ ὅλους
Τοὺς πουλοῦν μὲ τὰ χωριά,
Ὅσον ἀρχαῖους καὶ χαλούς
Ποῦ ἡ Ρουσσία ἐπιθυμᾷ.

(1) Ἱστορικά.

Πλησιάζει τότε πάλι
Ἡ εὐγενία τῆς Μαίμου
Καὶ κουνώντας τὸ κεφάλι
Μετρᾷ ψήφους καὶ ἀριθμούς.

Καὶ «Πεντέμνηση χιλιάδες,
Λέγει εἶν' ἀριθμὸς καλός,
Ἀπὸ ἐξί, ποῦ οἱ σκυλάδες
ἔχουν, ὄχλος καὶ λαός.

«Δόξα εἰς τὴν Νομαρχία,
Καὶ στὴ χωροφυλακὴ,
Στὴν ἀγνὴν Εἰσαγγελία,
Στὴ δημοτικὴ ἀρχή.

«Δόξα εἰς τὴν ἀστυνομία
Τοῦ κουνιάδου, τοῦ χλιχλῆ.
Δόξα στὴν στρατολογία,
Στὸν καυγά, στὴν ἀπειλή.

«Δόξα στὸν Θεὸ τὸν Τρόμο,
Δόξα εἰς τὴν φυλακὴ
Δόξα εἰς χερί δόξα εἰς ῥᾶμο,
Δόξα εἰς φλούδαις καὶ δραχμῇ. (1)

«Ἄκουε τώρα τί ὁ Ἀλφόνζος
Κί' ὁ Κωάκης μοῦ μνησᾷ,
Κατὰ πῶς ὁ Ἀρχιεβόνζος
Καὶ αὐτὸς τοὺς ὀδηγᾷ.

«Πρέπει τώρα ἐμεῖς οἱ ἄρχοντες
Τὰς ἀρχάς μας νὰ κηρύξωμε
Καὶ ὡς ἀληθινὴ ρουσσάρχοντες
Τὸ σκατόλαο νὰ ρουφήξωμε. (2)

(1) Πάντα ταῦτα Ἱστορικά.

(2) Οὕτω πρὸ τινος ὀνόμαζε τὸν λαὸν
ἐν Κεφαλληνίᾳ ὁ νῦν ἱατρός τῆς Α. Μ.
τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Χαράλαμπος
Πρετεντέρης, ἀδελφὸς τοῦ ἐμπόρου Ἀνα-
στασίου Κελεσινοῦ Παλαμάκη, ὁ ὅστις λαβόν-
τος ἐπ' ἐργατῶν καὶ πάλιν εἰς χεῖρας
τοῦ τῆς περιουσίας τῆς Κεφαλληνίας, τοῦ
παιδοκράτου, ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Ἡ φήμαις τῶν Μουζίκων.

Ὁ χορὸς τῶν Μουζίκων.

Ζήτω, ζήτω, ἡ Σκυθία

Ἐξω ἡ Βρωμοελλάς
Ζήτω, ζήτω ἡ Ρουσσία
Ἐξω ὁ Ἕλλην ὁ σκυλάς

Ζήτω, ζήτω ἡ Σκυθία
Ἐξω ἡ Βρωμοελλάς
Ζήτω, ζήτω ἡ Ρουσσία
Κάτω ὁ Τούρκος κί' ὁ σκυλάς.

«Ἐξω τὸ ψωμί κ' ἡ κόττα,
Ἐξω τὸ γλυκὴ κρασί·
Ζήτω χλέπα, καὶ μποπόττα,
Μαμαλίγκα, κῆας καὶ σ-σ-στοί.

Ζήτω, ζήτω ἡ ἀρκούδα,
Κάτου τὸ βρακί κ' ἡ κούδα·
Ζήτω, ζήτω ἡ μουσούδα·
Ἡ ἀρκούδα, καὶ ἡ φλούδα,

«Ζήτω τὸ γλυκὸ τῆς κνοῦτο,
Τὸ καλῆτερό τῆς φροῦττο·
Ζήτω τῆς Ρουσίας τὸ ξύλο·
Νὰ χαθῇ τὸ τίμιο Εὐλο.

«Ζήτω, ζήτω οἱ Τσαρλατάνοι!
Νὰ γενοῦμε ὅλοι Τσαράνοι!
Ζήτω ὀμίχλη κί' ἀρμπάτες.
Ἐξω Μαῖς καὶ καφφές.

«Ἐξω, ἔξω ἡ γεωργία·
Ζήτω ἡ κτηνοτροφία.
Ζήτω, ζήτω ἡ τσόρα χλέπα.
Κ' ἡ κίργιζικὴ μας στέπα. (1)

(1) Κήρυγμα τοῦ «Αἰῶνος,» καὶ τοῦ
Κουμουντούρου εἰπόντος· ἐν τῇ βουλῇ θύ-
«δὲν θέλει Ἑλλάδα ἀγρῶν καὶ παντοπο-
τος ἐπ' ἐργατῶν καὶ πάλιν εἰς χεῖρας
τοῦ τῆς περιουσίας τῆς Κεφαλληνίας, τοῦ
παιδοκράτου, ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

« Ἐξω, ἔξω ἡ πατάτα
Κάλλιο ἀδειανὰ τὰ πιάτα.
Ἐξω, ἔξω τὸ μπουτίνι
Ζήτω τὸ σαπομψίνι!

« Ἐξω τὰ μελισσοκέρια·
Ζήτω τ' ἀλλειμματοκέρια!
Κάτου οἱ δρόμοι οἱ Ἀγγλικοί.
Κάλλιο ρούστικοι πηλοί

« Ζήτω τὸ ῥώκ Ταϊγάνι,
Καὶ τὸ ρούστικο σαγάνι.
Οἱ ἐνσώματοι διαβόλοι
Θέλουνε σπαθὶ καὶ βολι. »

Ἔτσι ἀπόλυσε ἡ Παγόδα
Μὲ σκοτάδι σιωπῇ,
Καὶ καθὼς εἶναι ἡ μόδα,
Ἵποκρίνονται κι αὐτοί.

Ὁ Λαός.

Μὰ, καζίνει ὁ λαὸς δὲν ἔχει,
Μᾶχει στόμα καὶ ψυχὴ,
Καὶ καλῆτερα κατέχει
Νὰ φρονῇ καὶ νὰ μιλῇ.

ἔχει πίστη, ἔχει πατρίδα,
Δισκοπότηρο, Ἐκκλησιὰ,
Κοινωνία καὶ λαβίδα
Καὶ τιμὴ καὶ ἐλευθεριά.

Τοῦτα θέλει νὰ φυλάξῃ
Στὴν παρούσαν ἐκλογὴ,
Καὶ εἰς τὸν κόσμον νὰ φωνάξῃ
Πῶς ἡ Ἑλλάς δὲν εἶν' νεκρή.

Κ' ἐνθυμήθηκε γιὰ τοῦτο
Φίλους παλαιούς καλοὺς,
Ποδ τὸ ρούστικό τους κνοῦτο
Τὸ πετοῦν εἰς τοὺς Κουρλοὺς,

Καὶ τοὺς κράζει, τοὺς χοιρεύει,
Τοὺς γλυκομιλεῖ πολλὰ,
Μὰ ποσὼς δὲν τοσοῦ ἡμερεύει
Ἐχολιάσαν τὰ παιδιὰ.

Τὰ λιοντάρια ἂν ἀνεβῆκαν
Στοῦ βουνοῦ τοὺς τὴν κορφή
Εἶχαν δίκιο· ἐσυχαθῆκαν
Μοῖχο, Ρούσσους καὶ βουλή.

Μὰ εἶν' τὰ ἴδια καὶ χειρότερα
Γιὰ προδόταις καὶ ζουρλοῦς·
Εἶν' τὰ ἴδια, κι' ἀξιώτερα
Γιὰ τοὺς φίλους τοὺς θερμούς.

Ἐνα χρόνο ἂν ἡσυχάζουν
Εἶν' καλῆτερο γιὰ ἐμᾶς·
Τὸ μαλλὶ τοὺς γλείφουν σιάζουν
Στὸ προσήλιο τῆς σπηλιάς.

Ταῖς νυχάrais τοὺς ξεστρίζουν
Καὶ ξενολογιῶνται εὐθύς,
Νασκαμνίζονται, καὶ ἀσπρίζουν
Δόντια ἀθάνατα τσ' ὀργῆς.

Ὅλα τᾶχουν πατριώταις,
Ἀπὸ τόσο σκотоμοῦ,
Ὅποῦ ἐκάμαν οἱ προδόταις
Καὶ πατρίδας καὶ σταυροῦ.

Ἄν μουγγρίσουν, ξεπαγιάζουν
Τὰ γαῖδουρία κι' οἱ λαγοί,
Ἡ ἀλουπούδαις ξελογιάζουν,
Τὰ κουνάδια, οἱ ποντικοί.

Ἄν μολήσωμε στὰ κτήνη
Τὰ λιοντάρια ὅχι τὸ βουνό,
Μῆτε ἓνα δὲν θὰ μῆναι!
Νὰ ἰδῆς ποδοπατημὸ.

Νὰ ἰδῆς πόλεμον ἀρκούδων
Μὲ λιοντάρια ἑλληνικά,
Ποδοκύλημα μουσουλῶν,
Γέλια ἄθεα καὶ σκαστά.

Μὰ τὸ δύσκολο, καυμέναι,
Εἶναι νὰ τὰ πιάσωμε!
Νὰ τὰ φέρωμε, ψιμέναι,
Νὰ τὰ κατεβάτωμε!

Γι' αὐτὰ, δίκτυα δὲν 'φελοῦνε,
Ἡ κανόνια καὶ σχοινιά,
Θέλουν τέχναις νὰ φυτοῦνε
Τοῦ διαόλου πονηριά.

Γιὰ τοῦτο εἶναι κι' ἓνας τρόπος
Νὰ ἐπιτύχῃ σὰν μπορεῖ·
Μὰ χρειάζεται καὶ κόπος
Νὰ τὰ κάμῃ ὥσάν ἀρνί.

Ἄν μὲ μιὰς ξελαμπαδίσουν
Λιανοτούφεκα γερά,
Ἄν φιλὰ βόλια γιομίσουν
Δύο λάτινα ἀγγεῖα.

Ἄν μὲ γράμμα ἀπὸ μελάνι
Ἐνα μάγιο ἦθε γραφῇ,
Λιονταροπερδικοπᾶνι
Γένεται τὸ Παμφήρελ.

Τότε, ὦ! τότε, ἴσως καὶ πιάνει
Τὰ ἀνήμερα θεριά
Λιονταροπερδικοπᾶνι
Μὲ βοαῖς καὶ μὲ χαρά.

Οὐρῶν, τὸ λοιπὸν, Ληξοῦρι,
Πιάσε πρῶτο τὴν φωτιά
Τσάκισ' τῶν ἐχθρῶν τὴν μούρη,
Κάψ' τῶν ζώων τὴν φωλιά.

Ἀνδρειωμένα μου Χαυδάτα
Τυπαλδάτα ἐξακουστά,
Κατερελλοφαθατάτα
Στὸ γεροῦσι μὲ καρδιά.

Πῦρ ἀντίσταυρα κτυπᾶτε,
Καὶ φωτιά πυκνὴ πυκνὴ.
Τὸ βολύμι νὰ πετᾶτε
Στῶν Ἑλλήνων τὴν τιμή.

Πατριῶταις καὶ Ἀγωνιάταις
Κι' ἑθνεῖς τοῦ ἑλληνικοῦ
Λιμνὸν ἀντικειμένην
Νομίζω ἂν ἐπὶ πλαταῖς
Ἐχθροὺς γῆς καὶ οὐρανοῦ.

Σεῖς ἀτρόμητοι Χαιριάδαις
Εἰς τὸ στῆθι ἐμπρὸς φωτιά
Σεῖς γενναῖοι Μαντζαβινάδαις,
Τοῦ Βουνιοῦ καλὰ παιδιὰ,

Νὰ κοιίστε κόντη κόντη
Τοὺς φλαφλάδαις τῶν ζουρλῶν,
Τὰ φουτέκια μὲ τὸ δόντι
Νὰ χαλᾶτε ἀστραπηδόν.

Πατριωτικοὶ Σουλάρη
Τὰ νερά σας τῶρα ἐσεῖς
Θεὲ νὰ χάσετε; Τί χάρι
Θᾶχει ἡ ἀπώλεια τῆς τιμῆς; (1)

Δὲν εἶναι γιὰ σᾶς θρησκεία;
Δὲν εἶναι ἐλευθεριά;
Τὴν παλαιὰ σας δεῖξετε ἀνδρεία,
Καὶ κτυπᾶτε τὰ σκυλιὰ.

Ποῦτε δυσκοπότηρο ἔχουν
Οὔτε πίστη, οὔτε ἀρετή.
Τὰ ρουσσοφρεσσά τους βρέχουν
Μ' ἀτιμία καὶ πομπή.

Ξακουστοὶ Καμιναράδαις
Καὶ παιδιὰ τοῦ Ἀἰ Αἰῶς,
Μαντουκάδαις, (2) Παρισάδαις,
Φιλελεύθερος λαός.

Ἀφοβοὶ Μονοπωλάδαις
Τρέξετε γιὰ τὸ ἱερὸν,
Καὶ μὲ τοὺς καλοὺς Καλάδαις,
« Τσίκου » πέστε τῶν σκυλιῶν,

Ὅποῦ Σουλιμιώταις νέους
Θέλουνε νὰ σᾶς ἰδοῦν
Καὶ σὰν ἄλλους Σμπαναίους
Νὰ σᾶς κάμουν ἂν ἡμπηροῦν. (3)

(1) Ὁ Γασπαράτος ἐμάντευσε.

(2) Ἐδῶ δὲν ἐμάντευσε ὁ Διοσάτος.

(3) Ὁλόκληρα χωρία τῆς Εὐβοίας πρὸ
μικροῦ ἀεάπισστα.

Δυσκοπότηρι νὰ πάρουν
Νὰ τὰ κόψουνε δραχμαῖς·
Τὸ πεττί σας νὰ σᾶς γδάρουν
Τεχνικά φασικαὶς φασικαῖς.

Δόστε τους κατὰ διαόλου
Τοὺς ἀχρεῖους ὑποκριτὰς,
Στείλετέ τους τοῦ χαχόλου
Ποῦ τοὺς βγάνει ὡς Σατανᾶς.

Φωτιά, μπούμ! πολιτισμένοι,
Τῶν βαρβάρων δόστε, μπούμ!
Σὰν ἄνδρεῖοι καὶ τιμημένοι
Φωτιά δόσε, μπούμ! μπούμ! μπούμ!

Κ' ἐσὺ ἀνδρεία, κ' ἐσὺ θεία,
Πατριωτικὴ Ἀνωή,
Ἐλα σύσσωμη μία μία,
Νὰ συντρίψῃς κεφαλὴ.

Ὄφειες ποῦ θὰ μιάνει
Τὸ ποτήριον ὁ μιὰς,
Τὴν καρδιά σας νὰ κρυάνῃ
Ὁ ἀρχαῖος φαρμακερός.

Τὴν ἐλευθερίαν νὰ στρώξῃ
Ἀπουκάτου ὅτι τὸ βυζί,
Τὴν εἰρήνην νὰ διώξῃ
Μὲ σουριματιὰ ψιλή.

Ρίφι, ἀμίμητο, ὦ Ρίφι,
Μ' ὅλη σου τὴν γειτονιά,
Σύρε τὸ χορὸ, σὰ νύφη,
Νὰ σὲ ἰδῇ ἡ Κεφαλλονιά.

Οἱ ἄνδρεῖοι Παλληγκαράδες
Ἀγιάς Θεέλης τὰ παιδιὰ,
Μὲ τοὺς θεῖους Δαμουλιανάδες
Νὰ πατήσεται φωτιά.

Κτύπα, Λιονταροσκηνιώτη,
Βόηθα, ἐσεῖς Δεματωρὰ,
Ἄω Λουκέρη, (1) ἐκεῖ Ἀβλιχιώτη,
Ἐμπρός, δόστους! Πάει καλὰ!

(1) Ἐδῶ ἡπατήθῃ ὁ Ὅμη. ἰδης.

Κ' ἐσεῖς Κοντογενιδίταις,
Ἄνδρες ἄριστοι, ἐδῶ!
Πέτετε ὡσὰν κομήταις
Νὰ βουλιαξτε τὸν ἐχθρό.

Κουβαλιάδαις, Σαμολιάταις
Τέκνα Θεοῦ κ' ἐλευθερίας,
Κ' ἐσεῖς Αἰδημητριώταις,
Δόστε συμπάρα τῆς ὀχιάς.

Κοντογουροκαρδακάδες
Πότα ἐσεῖς ἐλείψετε;
Παλαιοὶ παλληγκαράδες
Τὴν ἀντριάσας δεῖξετε. (1)

Τρέχα Ἀγκῶνα, δράμε Ρίζα,
Κτύπα Νίφι ἀλύπητα
Ἄλλιως τίς νὰ τρώτε βρίζα,
Μένετε ξεσπῆτῳτα

Κ' ἐσὺ πρῶτο πρῶτο ἀπ' ὅλα
Τῆς Θηνιάς ἀνδρεῖο χωριό,
Φιλελεύθερά μου Ζῶλα
Οὐρρά, κλεῖσε τὸ χορὸ.

Ἐκ περάτων ἕως περάτων
Φάλαγξ ἡ Ἑλληνική,
Κτύπα σκόρπα βάλε κάτω
Τὸ ἀρχοντικὸ ὄρδι

Ἐκ περάτων ἕως περάτων
Φάλαγξ ἡ Ἑλληνική
«Ζήτω τῶν ἱακωβάτων
«Κάτου τ' αἵτιμο ὄρδι.»

Πατριώται δὲν ἀκούτε
Πόσος θρήνος γένεται;
Εἰς ἐτοῦτο ἐμπρός μὰ οὔτε
Σαδοῦζα δὲν φαίνεται.

Μέσα ὅτι τὰ Κοντογουράτῃ
Πόλεμος ἀντίπαλῃ

[1] Οἱ Καρδακάδες ἐψεύσαν τὸν Διω-
σάτων.

Ἴσια κάτου στὰ Χαιριάτα
Μ' ἀδιάκοπη φωτιά.

Βοή, τρέξιμο, ἀντάρα,
Στεναγμοί, οὐρρά, φωναῖς,
Χαρά, θλίψη, καὶ τρομάρα
Ἐνασποῦνε ταῖς καρδιαῖς.

Τρέχει ὁ κόσμος τάγμα τάγμα
Εἰς τὴν μάχην ὡς ἀετὸς,
Τέτοια μάχη, τέτοιο πρᾶγμα
Τὸ θαυμάζει ὁ οὐρανός.

Βέβαια! βέβαια! γιὰ τὴν ΠΟΛΗ
Εἶναι ἡ μάχη, καὶ ἡ σφαγὴ,
Ποῦ ἡ ἀρκούδες οἱ χαχόλοι
Τὴν γουνίζουν οἱ μιανοί.

Γέροντες, γυναῖκαις νέοι,
Καὶ τὰ νήπια τὰ παιδιὰ
Δέονται οἱ ἱακωβαῖοι
Νὰ νικήσουνε λαμπρά.

Δέσσαις κάνουν ποῦ λιγοῦνε
Τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ,
Καὶ τ' ὄρδι κατασκορποῦνε
Τοῦ Τουγγούζου τοῦ φρικτοῦ.

Οἱ γερόντοι λύπης βλέμμα
Προσηλόνουν στὸ σταυρὸ,
Καὶ τοῦ θεῖου σημείου τὸ αἶμα
Θεωρῶντες τὸ ἐρυθρό.

Καὶ σηκώνοντες τὰ χέργια
Τοῦ τὰ δείκνουν κρεμαστά,
Μὲ φωνὴ ὅπου μαχαίρια
Ἐμπηγε μὲς τὴν καρδιά.

Οἱ Γέροντες.
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΔΑΚΕΥΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΜΟΥΣΙΚΟ ΔΡΟΜΙΝΙ
Σὺ τὸ θάνατο ἐκατέλυσες
Κ' ὅλους ὅσους τυρανοῦν.

«Τώρα ἐσὺ θὰ μᾶς ἀφήσης
Στοῦ Μογγόλου τὰ δεσμά;
Ἄν ἐλέησες, θὰ ἐλέησες
Τὰ πιστὰ σου τὰ παιδιὰ.»

Καὶ τὰ χέρια τους κτυπῶντες
Μάτι ἀετοῦ, κ' αὐτὶ,
Ἐδιδύθοναν κυττῶντες
Στοῦ πολέμου τὴ βοή.

Ἡ Πατριεμένες.
Παντρεμένες μου εἰς τ' ἀλώνια,
Στὰ παράθυρα παντοῦ,
Μὲ γλυκόφωνη ὁμόνοια
Τί ζητεῖται τοῦ Θεοῦ;

Δέστε, ναί! Ἡ χαράσας λάμπεα
Μὰ γιὰ μόνον τὸ γιατρό
Δίκιο ἔχετε! Τοῦ Μπάμπη
Πάει τὸ γέλιο τὸ γλυκό.

Τοῦ ἀνύπανδρου Γεωργάκη
Οὔτε γέλιο, οὔτε γλυκό!
Δὲν τὸν πιάνετε ὡς παιδάκι
Νὰ τὸν κάμετε γαμπρό.

«Δέσποινά μου Παναγία
Τὸ γιατρό ἔχε καλὰ.
Οὐρανοῦ καὶ γῆς Κυρία,
Φέρε τὸ γιατρό ὀμπροστά.»

«Ἄλλος δὲν εἶναι νὰ κόβῃ
Ταῖς ἀρρώστιας τῶν παιδιῶν
Γιατρός ἄλλος δὲν προκόβει
Νὰ γιατρεύῃ κάποιον ἀνδρῶν

«Πᾶθ ἀνάθαρτα καρδιάς
Πᾶθ φανερά μυαλοῦ,
Πᾶθ χνώτων, καὶ κοιλίας,
Πᾶθ κρύφια τοῦ χερσιού.» (1)

(1) Δωροδοκία.

Ἡ Ἀνύπανδρος.

Ἐκεῖ μέσα ἐκεῖ ἐπάνω,
Τί ἀκούω, τί θωρῶ;
Ἀρμονία θεῶν ὀργάνω
Φῶς οὐράνιο, φῶς γλυκό.

Ἄνθη, ῥόδα, γιούλια, κρίνοι,
Πλὴν στεφάνι δροσερό,
Ἀμαράντινο, ὅπου χύνει
Εὐωδίας, ζωῆς, ἀχνό.

Τῶν ἀνθέων τὸ στεφάνι
Τῶν παρθένων εἶν' χορὸς·
Κάθε νέα ῥόδο κάνει
Ποῦ τὸ θρέφει ὁ οὐρανός.

Λάμπουν μάτια ὡσὰν τ' ἀξέρια
Φωνὴ βγαίνει ἀγγελικιά·
Λαίμω, κόρπος, μέση, χέρια,
Ὅλα εἶναι ἀγγελικὰ.

Νέαις μου γλυχοματούσαις,
Ἀδελφαῖς τῆς Παναγίας,
Καὶ περικοποδαρούσαις
Σύρετε χορὸν χαρᾶς.

Τραγουδάτε τ' ἀδελφοὺς σας
Τὸ τραγοῦδι τὸ γλυκὸ
Πῶχει ἡ καρδιά κι' ὁ νοῦ σας,
Κι' εἶναι ἀκόμη μουστικό.

Δέεται κάθε περιστέρα
Νὰ κερδέσῃ τὸ παιδί,
Γιὰ νὰ χαιρετᾷ ὅλ' ἡμέρα
Χωρὶς ἔρωτος φίλι.

Γιατὶ αὐταῖς τὸν ἀγαποῦνε
Ὡς ταῖς ἀγαπᾷ κι' αὐτός·
Κι' οὔτε αὐταῖς ξέρουν νὰ εἰποῦνε,
Οὐτ' ἐκεῖνος ὁ Μικρός.

« Παναγία μου, λέγουν, κόμμε
Σωτηρία καὶ σ' ἐμᾶς !

Εἰς βοήθειά μας δοῦμε
Ἐναντίον τῆς σκλαβιάς.

« Δύναμη δὸς τοῦ Γιωγάκη
Ταῖς ἀρκουδαῖς νὰ κτυπᾷ·
Γι' ἀρκουδόμouτρους οἱ λάκκοι
Τῆς Ρουσσίας εἶν' καλὰ.

« Ἐκεῖ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους
Τὸ ἄσχημος, τοὺς σκαντεροὺς
Τοὺς Μουζικούς, τοὺς χαχόλους,
Τοὺς ἀρκουδομαλλιαροὺς.

« Στὸν ἐλεύθερον ἀέρα
Τοῦ πελάου καὶ τοῦ βουνοῦ,
Εἰς τὸ φῶς καὶ τὴν ἡμέρα
Τοῦ πανώριου οὐρανοῦ,

« Περιστέρα, περιστέρα
Πάντα τῆς νύχτῃ κοντὰ·
Τῆς ἐλευθερίας τ' ἀέρι
Ν' ἀνασαίνει τὴν καρδιά.

« Στὸν ἐλεύθερον ἀέρα
Τοῦ πελάου καὶ τοῦ βουνοῦ,
Εἰς τὸ φῶς καὶ τὴν ἡμέρα
Τοῦ πανώριου οὐρανοῦ,

« Μόν' ἀηδόνι καὶ ἀηδόνα
Ἀεῦθερα νὰ κηλαῖδουν,
Μόν' τρυγόνι μὲ τρυγόνα
Ἀεῦθερα νὰ γλυκοζοῦν. »

Τὰ παιδιά.

Τί πουλάκια εἶν' κι ἐπάνω
Εἰς τὸ δένδρο τῆς ζωῆς ;
Ὡ! κρουκιοῦρισμα ποῦ κάνουν
Μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς !

Χαίρονται, περὶ, τσιμπιῶνται,
Κηλαῖδουν, μεταπτεῖνται,
Μάχονται, μεταφιλιῶνται,
Πάλε μετακηλαῖδουν.

Εἶν' τὰ ὡμορφα παιδάκια,
Ἀγγελουδία Παλικῆς,
Ποῦ τὰ κάνει ἀηδονάκια
Ἡ χαρὰ τῆς ἐκλογῆς.

Δέονται κι' αὐτὰ πηδῶντας,
Καὶ χωρεύοντας λαφὰ,
Τὰ χερὰκιὰ τους κτυπῶντας
Καὶ κυττάζοντας ψηλά.

« ὦ Χριτέ, ὦ ἀφεντάτση !
ὦ Ἀντσέλοι τ' οὐρανοῦ !
ὦ ! βοτᾶτε τοῦ Γιωγάτση
Τοῦ λυκοῦ μας ἀζεφοῦ,

« Νὰ κεζέσῃ ὅλου τοῦ ψήφου
Τὲ νὰ φύγουν τὰ κυλιά·
Οἱ Μουζικοὶ νὰ πᾶν ἔφου
Νὰ μὴν τρῶνε τὰ παιζιά. »

Τέσσαραις ἡμέρας σφάζουν
Τοὺς Μουζικούς τὰ παιδιά
Τῶν Ἑλλήνων καὶ τοὺς σιάζουν
Γόμπαις, μύταις, καὶ μυζλά.

Εἶναι ὁ τόπος ἓνα σῶμα,
Οἱ ἀνθρώποι μία ψυχὴ,
Μία γνώμη, ἓνα κόμμα,
ἓνα χέρι, μία βουλή.

Μὰ οἱ αἰμοβόροι οἱ Ξένοι
Ποῦ δὲν ἔχουν κρατημὸ
Ὡς νὰ ἴδουν ἐρημωμένη
Μὲ φωτιά καὶ σκοτομὸ,

Τὴν Πατρίδα τὴν Ἑλλάδα,
Τὴν Εὐρώπη, τὴν Τουρκιά,
Γιὰ νὰ ἐλθοῦν ἀράδα ἀράδα
Τὰ ὀρδία τὰ σκυνικά,

Τὰ σκυλόμουτρα τ' ἀχρεῖα,
Τ' ἄγρια τὰ σκαντερά,
Τὰ τρεῖς ἑκατομμύρια
Τὰ ἀντὶ τῶν τῶν μουχτέρων

ΙΑΤΡΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΒΔΕΛΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Νὰ καθήσουν, νὰ χορτάσουν
Νὰ ντυθοῦν νὰ ζεσταθοῦν,
Νὰ πληθοῦν, νὰ ξεφωριάσουν
Καὶ στὸν κόσμον ν' ἀπλωθοῦν.

Μὰ οἱ αἰμοβόροι Ξένοι
Στέλνουν δόλο καὶ φωτιά
Κλέφταις οἱ καταραμένοι,
Καὶ καπίκια, κι' ἀπιστιά.

Κουβαλοῦν τοὺς Κουτουφάδες
Τοὺς Χαβιαροφαρσινούς,
Τοῦ Καράκιῦ τοὺς φονιάδες
Τοὺς Δαρδάνας τοὺς αἰσχροὺς.

Στέλνουν τοὺς Κατσαουνέους !
Ὅπου ἀλάτισαν αὐτιά,
Χαβιαροδελαπορταίους
Ἄξιους εἰς τὰ φονικά.

Βγάνουν Μπούρδα Κρέκα Λιούρη
Τσουραπὰ καὶ Κουλουμπή
Μαζαράκη καὶ Λαγούρη
Καὶ Γανιὸ καὶ Τσελεπή,

Μὲ κορνόβι, μὲ καπίκια,
Μὲ μπαρούτη ρουσιική
Βγάνουν Σμπύρους μὲ τὰ Δίκια
Μὲ κεφάλι ὡσὰν τραί.

Σοῦ σηκώνουν τὸν Μποτσάφη
Διαμαντὴ καὶ Ἀντζουλή
Καὶ τ' ἀντρεῖο τὸ ἀλάφι
Χορτολόγο Ἀντρία Παυλή.

Ἀρματόνουν τὸ Χαρίτο
Καὶ τὸ Σπύρο Ἀληφούντς !
Πόδαλε κι' αὐτὸς τὸ μύτο
Εἰς τὸ ρούσσικο τὸ πούντς.

Μηλιαρέσης ὁ νοήμων
Ὁ Μουζικός ὁ εὐπειθής,
Μελιδόνης, ὦ ! ἀλλοίμον,
Δύο Βόνζων συγγενής.

Ἀρματόνονται κ' ἐτοῦτοι
Ὡς κι' ὁ Σπύρος ὁ Τσουκνιάς,
Μὲ βολύμι καὶ μπαρούτη
Ἀδελφὸς Βόνζου φονιάς.

Βγιάίνει ὁ πάνσοφος Μαρμάγιας
Καὶ τὸ Γλιδορροχωτί,
Κλείει ὁ εὐγλωττος Ταρτάγιας
Τῶν Μουζικῶν τὸ ὄρδι.

Πρώτη μέρα θυσιάζουν
Τρεῖς ἀνθρώπους μὲ φωτιά·
Δεύτερη μᾶς κατασφάζουν
Ψήφους μιά διακοσαριά.

Εἰς τὰ μαῦρα τὰ Χαυριάτα
Στὴ γενναῖα Κατωῇ!
Τρίτη· ῥίχτουν στὰ γιομάτα
Χερμαῖς ψήφους στ' ὄχι αὐτοί,

Εἰς τὸ ὄχι τοῦ Γεωργάκη
Διὰ νᾶθγον ὅκ τὸ ναί!
Τρομπονάκι, χαντζαράκι
Παίζει ὁ Μίκιος μὰ τὸ ναί.

Ὅμως τίποτε δὲν κάνουν,
Καὶ τοὺς μένει ἡ ἀτιμία.
Τότε καὶ τοὺς κλέφταις βγάνουν,
Κλέφταις Ρούσσους μιά φορα.

Τὴν ἡμέραν τὴν τετράδην
Πῶς δὲ φαίνεται ἡ Θινιά;
Πῶς τὴν πλάκωσε σκοτάδι,
Καὶ μαυρίλα κατακινιά;

Ἄ! ἄ! ἄ! ρούσικο ποῦσι
Τὴ σκεπάζει τὴ χρυσή!
Τὴν Κλεφτολογοῦν οἱ Ρούσσοι
Κώστας, Σπύρος, Πηλατοί!

Ὅκ τὴ νύττα τὸ κασόνι
Ἀνοῖξαν μὲ τὸ κλειδί,
Ποῦ ἐκοιμάτο τ' ἀδελμόνι
Νὰ χωνέψῃ τὸ φαί.

Καὶ σὰν Βόζοι πατριώταις
Στέφουν ἀστυνομικά,
Μὲ κουμπάρους στρατιώταις
Τὰ δυὸ κόμματα κρυφά.

Καὶ τὴν κάλπη τοῦ γεωργάκη
Βάνουν τ' Ἀραβαντινοῦ!
Κάλπη τοῦ Χαραλαμπίκη
Τὴν περνοῦν τ' ἄλλου γιατροῦ.

Καὶ στοχάζονται οἱ διαβόλοι
Ὅπως κάνουν τοὺς κρυφούς!
Καὶ πῶς οἱ Σκυθοχαχάλοι
Κάνουν τὴ Θινιά Παζού.

Ἦλθε ἡ ὥρα πλέον ν' ἀνοίξουν
Καὶ ταῖς κάλπαις ὁλωνῶν.
Ποιοὶ νὰ ἰδοῦν καὶ νὰ μὴ φρίζουν
Εἰς τὸ θέαμα τὸ φρικτόν!

Ἡ δύο κάλπαις τῶν Μογγόλων
ῤέουν αἷμα ἑλληνικό!
Γὰ σφαιρίδια τῶν χαχόλων
Σ' αἷμα πλέουν ζεστό ζεστό!

Εἶναι ἀνάκατα ἐκεῖ μέσα
Βέλη παρθικά πολλὰ,
Μὲ καπίκια ὅκ τὴν Ὀδέσσα
Καὶ κορνόβι Σουλινά.

Ἡ πολλαῖς χερμαῖς οἱ ψήφοι
Εἶν' τοῦ Γιώργου, τοῦ Γιατροῦ,
Ποῦ ἐκεῖ κοντὰ στὸ Νίφι
Ἐκλεφθῆκαν τοῦ κακοῦ.

Ἔτσι ἡ κόροεπούλα
Χωρὶς φῶτι καὶ λεπτό
Γίνεται χαριτοπούλα
Μὲ χιλιάδες ἐκατό! (1)

Ἔτσι ἐκλογαῖς κερδίζουν
Οἱ Μουζικοὶ ἀπ' αὐτὸ ἀπ' αὐτὸ.

(1) "Εμ!

Τὰ κορόμπλη σαλπίζουν
Πῶς καὶ Πανηγυρικῶς.

Ἀναγάλλισσε ὁ Λαοδάνας,
Βάνει δάφνη ὁ Ληστής! (2)
Τὰ παιδιὰ τῆς κουραμάνας
Ἀνασάνανε εὐθύς.

Τ' ἄκουσε κ' εὐλογημένη
Ἡ ἀνδρεία Παλική,
Κι' ὅκ τὰ γέλια ἡ καυμένη
Ἐμεινε ξερὴ ξερὴ.

« Ποῦναι ἡ ψήφοί μου, φωνάζει
Ποῦναι ὁ πατριωτισμός;
Ὅλα ἐτοῦτα τὰ βουλιάζει
Ἕνας βλάχος καὶ ψευδός.

« Βούτυρα τῆς Αἰτωλίας
Ἐτυγάνησαν τ' αὐγὰ
Τῆς μοσκοβολαιμαργίας
Ποῦ τὰ χαῦτει ὅλα καυτά.

« Ψήφους οἱ Μουζικοὶ ἂν εἶχαν
Δὲν ἐσκότιναν παιδιὰ·
Μὰ τα ὅπλα δὲν ἀντεῖχαν
Ἄν αἰσθάνοντο ἀνθρωπιὰ.

« Ψῆφο ἂν εἶχαν τέτοιοι σκλάβοι
Κάλπαις δὲν ἐκλέφτανε,
Γιὰ νὰ ὠφελιωῦνται οἱ Σλάβοι
Ποῦ τοὺς ἐπομπέψανε.

« Ἐπρεπε νὰ ἦθε κάμνουν
Τσ' ἐκλογαῖς, ὡς ἐκλογαῖς,
Κι' ὄχι ὡς ἄτιμοι νὰ δρᾶμουν
Ἀπὸ αἷμα σὲ κλέψαις.

« Ἡ ἱψηλὴ Ἀστυνομία
Ἦτον γέλοια καὶ χαραίς.
Ἡ ρουσκάγια Εἰσαγγελία
Εἶναι φαίη καὶ πομπαῖς.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΟΥ

« Ἡ φρικτὴ κλεφτοκαλπία
Εἶναι ρούσικη δουλειά.
Καὶ ἡ μιὰρὴ δεκακαλπία
Ρούσικη ἦτον μαγερεαία.

« Τῆς πατρίδος οἱ μπουσσοῦλοι
Μπουσσοῦλόττα καὶ ἀτιμιαίς.
Ῥοῦσσοι οἱ ὑπάλληλοι καὶ δούλοι,
Καὶ ἡ κάλπαις, εἶν' καλπιαῖς.

Μαίτλανδ Δούγλας καὶ Ουάρδος
Ἦσαν ἄγγλοι χρυσοί.
Κουμουντοῦρος καὶ Λομπάρδος
Εἶν' δαιμόνιοι ζοφεροί.

« Δωρεαῖς, καπίκια, δόλοι
Στάρια, Βόνζοι καὶ ἀπειλή·
Αἵματα, μπαρούτη, βόλι,
Καὶ Κλαιψιαῖς μὲ τὸ σακκί.

« Φανερόνουν νικημένους
Δέκα δώδεκα φοραῖς,
Ἄτιμους καὶ πομπιωμένους
Μὲ οἰώνιας πομπαῖς. »

Ὁ λαός.

Ζήτω τῶν καλῶν ἀνθρώπων
Ἡ ἀνδρεία ὑπομονή
Ὅπου ἐγλύτρωσαν τὸν τόπον
Ἀπὸ κάμμα καὶ σφαγή. (1)

Ὁ Φώτης ὁ Μόντες κι' ἐπειτὰ ἔλοι.

Ζήτω οἱ Ἰακωβάτοι
Οἱ μονοῦχοι καὶ βαρβάτοι
Οἱ μουζικοὶ νὰ χαθῶνε
Καὶ νὰ μὴ καταφανοῦνε
Ζήτωσαν οἱ Μπαλωμένοι
Ἐξω ἔξω οἱ Τρυπημένοι.

(1) Ἀληθέστατον καὶ ὁμολογούμενον.

‘Ο Χαραλάμης ὁ Κάρλος κι’
ἔπειτα ὅλοι

Ζήτησαν τὰ διδυμάρια
Τὰ ἀτρώμητα θερὰ
Ποῦ κτυποῦν ὡσὰν λιοντάρια
Γιὰ Ἐκκλησία καὶ ἐλευθερίαν.

‘Ο Λαός.

Ζήτη, Ζήτη ἡ ἀνθρωπότης,
Ζήτη ὁ Ἕλληνισμός
Ἐξω, ἔξω ἡ βαρβαρότης
Ἐξω, ἔξω ὁ ῥωσισμός!

‘Ο Δρόσος, καὶ ἔπειτα ὅλοι.

Φασκελῶστε μὲς τὰ μούτρα
Τὴν ἀρκουδοαλουπού,
Πέστε της « Ἀρκουδα κοῦτρα,
Καὶ σοὶ ἐπρίξαμε τὸ νοῦ »

Ὅπου θρέφεις τ’ ἀντερά σου
Μὲ τὸ κρέας τῶν ῥωμιῶν,
Καὶ γιατροῦεις τὰς πληγὰς σου
Ὅλο μ’ αἶμα χριστιανῶν. »

‘Ο Παγαγῆς Ἰακωβάτος
κ’ ἔπειτα ὅλοι.

« Ὅλων τῶν σκυλιῶν τοῦ τσάρου
Δόστε φάσκελο κυτὸ
Καὶ καθ’ Ἕλληνομπογιάρου
Ἐνα τσι ζεστό, ζεστό. »

Στέμμα τους εἶν’ ἡ ἀρκουδα
Αἶμα ἀνθρώπου τὸ πιυτὸ,
Ἡθική τους ἡ μουσούδα
Ποῦ σγαρλεύει ὡς μουχτερό. »

‘Ο Φώτης, κ’ ἔπειτα ὅλοι.

Ζήτη τῆς ῤουσίας τὰ φρούττα
Χλέπα, κβὰς, σκλαβιά καὶ κνουτα

‘Ο Λαγάκης κι’ ἔπειτα ὅλοι.

« Ἐξω, ἔξω ὅλοι οἱ Μίκιοι,
Καὶ τὸ ρούσαικο καπίκι
Ζήτησαν οἱ Τσουραπάδαις,
Τῶν ἀρχόντων οἱ ἀφεντσάδαις,
Ζήτη τὸ τσουραπικό τους
Τὸ ἀρχιερατικό τους. »

‘Ο Ἀνδρέας Καλογηρᾶς, κι’
ἔπειτα ὅλοι.

« Νιάου Μπούρδα, ἄφ ἄφ ῥόνζοι!
Οὔτσιου συμπίρρε Εἰνταρά!
Ἐξω συμπίρροι Σαῦλοι Βόνζοι,
Ποῦ ἐσκοτώσεται παιδιά. »

Κ εἶπετε, μαῦροι δαιμόνοι,
Πῶς τοῦ Γεώργου τὸ πετσι
Θὰ φορέσετε φελόνι
Εἰς τοῦ τσάρου τὴ γιορτή. (1)

‘Ο Ἰω. Λασκαράτος.

« Οὔτσιου, Τσαρολεραντσούνι,
Γυφτογιάννη, Δαρδανᾶ.
Μπαχαντούρ, οὔτσιου Σκλαβούνι,
Ὅπου ἐφάγετε παιδιά. »

Οἱ ἀδελφοὶ Χάροι, κ’ ἔπειτα ὅλοι

Οὔτσιου, σεσκλομανολαῖοι,
Παλουκάκη, Γαρμανῆ.
Οὔτσιου, ψευδοχαριταῖοι,
Καὶ Καρλάτοι, καὶ χλιχλή. »

‘Ο Χαρ. ὁ Βουλισμᾶς, κι’ ἔπειτα
ὅλοι.

Καῖρόσκυλε Δανάλη
Κρουκαλόπιστε Ἀντσουλῆ,
Καὶ σαμῆ καὶ βουβάλι,
Κι’ ὅτι ὁ ἀνθρώπος σὰς πῆ. »

(1) Ἰστορικόν.

‘Ο Φώτης, κι’ ἔπειτα ὅλοι.

Ζήτη τῆς ῤουσίας τὸ κνουτα,
Τὸ καλῆτερό της φρούτο!
Κνουτο, Μπούρδα, κνου, ζουρλέ,
Ψωμοπάτη, φθονερέ.
Κνου, Αἰῶνα, κνου, Ἐλπίδα,
Κνου, Φιλήμων, κνου Λεβίδα!
Κνουτο, Παλιγγενεσία!
Κνουτο, κνου Ἐθνεγερσία!
Κνουτο, Νέα Γενεά!
Κνουτο, κνου, Κορομηλά!

‘Ο Γεράσιμος ὁ Δαμουλιάρος
ὁ ποιητὴς καὶ ψάλτης, κτλ.

Κνουτο, κνου, Βαλαωρίτη,
Ὡς τὸ στόμα, κ’ ὡς τὴ μύτη,
Στὰ κεφάλια τῶν παιδιῶν σου,
Στηλοβάταις τῶν σκοπῶν σου!
Κνου, βρωμοποιηματοῦρα,
Ποῦ διαβάζει ἡ Κουμουντοῦρα,
Ποῦ διαβάζει ἡ σγαριλιά
Ἡ Κουμουντουροφωλιά.
Κνου, Γερασιμάκη Μῆλα,
Κνου, Πανάγο Σκαλτσουνούλα.

Ὁ Νικολῆς ὁ Δαμουλιάρος κτλ.

Κνουτο, Μπάμπη Τυφλοκούκη,
Κνουτο, κνου σπύρο Τριμπούκη.
Κνουτο, συμπίρρε Πιτσινή,
Κνουτο, Τρέκα, Κουλουμπή.
Κνουτο, κνου, Ἀθανασάκη,
Καὶ Πετριτσονικολάλη!
Κνουτο εὐγενικὴ Μαρμάγια,
Φιλελεύθερε Ταρτάγια!
Κνουτο, Διεβερμαράκη,
Κνουτο, Καραζία Σπυράκη.
Κνουτο Μίκιε, κνου μπουρίκε,
Κνουτο Ἰβάν Ἰωαννίκε!
Κνουσου, Γέρο Λιβαδά,
Μὲ τὰ ἄσπρα σου μαλιά. »

Οὔτσιου, οὔτσιου, οὔτσιου ὅλοι,
Κι’ ὅλη ἡ τουγγουζογεννιά,
Τουγγουζόρρουσσοι χαχόλοι,
Μισελληνικὴ σπορά.

‘Ο Κωνσταντῆς ὁ Δαμουλιάρος,
καὶ ἔπειτα ὅλοι.

Εἰδοξί, Βλαχοτσετσέλη,
Χὸ, δεττόρο Λιβαδά.
Στῆ, στῆ Σπύρο Λιβαδέλλη,
Ψουδοψοῦ, Νιγνὶ Τσικᾶ.

Ἴψου, ἄρκονταις τῆς Κρήτης!
Ἴψου, Φούρναρη, Γανιέ!
Ἴψου, ἄρκονταις τῆς μύτης,
Ἴψου, Ἀραβαντινέ!

Ἴψου, Ἴψου, παιγνιδιάρη!
Ἴψου, Βόνζοι, Ἴψου ἄρκοντιά!
Πιπιτί, Μπαλωματάρη,
Πιπιτί, Κατταϊτουλιά.

Βάρδα ἐκεῖνο τὸ . . .
Πῶχει μούτρο ἀγνώριστο
Δείχνει σκλαδουνοσκαλτσούνι,
Κοζακοχαχώριστο.

Οὔτσιου, ξιὸ, τσίκου καὶ ξίτι,
Εἰδοξί, χοχὸ, χαχά!
Μύτη, Κρήτη, Σκαβολίτη,
Σύρτε, πέστε στὰ σκατά.

Ὁ Λαός.

Οὔτσιου, ξιὸ, τσίκου, καὶ ξίτι,
Εἰδοξί χοχὸ, χαχά!
Μύτη, Κρήτη, Σκαβολίτη,
Σύρτε, πεατε στὰ σκατά.

‘Ο Παπᾶς Σάββας φωνάζει
« εἰς τρίτον. »

‘Ο Νιέρης, καὶ ἔπειτα ὅλοι.

ἸΑΚΩΒΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΜΟΝΑΧΟΣ
Ἐξω κβὰς καὶ μπαρμπάνι.

Ὁ Παπᾶ Μπασσιᾶς κλπ.

Κνοῦτο, Βόνζοι ! Βόνζοι κνοῦτα !
Κοινωνία ὅκ τὴν καρῶτα,
Τὴν Καρούτα Σουλιμαῖ
Γιὰ μυστήρια φρικτά ! (1)
Κνοῦτο Διάκο Τσελεπῆ
Κνοῦτο Διάκο Παντελῆ.
Κνοῦ, σερβόνοι Λουβερδῆ !
Κνοῦ Ἀλόγιε Κοζακῆ.
Κνοῦ Βλαχομπαλωματάρη,
Κνούσου Σαῦλε παιγνιδιάρη !
Κνοῦτο Ἄγιοι Μελιδωναῖοι,
Κνοῦτο κοιλοῖερῆ !
Κνοῦτο, κνοῦ Μητροπαλουκί !
Κνοῦ Σελευκοχλοροκοῦκί !
Ἄγια μας μπαμπαούλια,
Κνοῦτο, κνοῦ, ἀέσκλα, φασούλια.

Ὁ Φίδος. κλ.

Ζήτω, ζήτω ἡ Ἑλλάδα,
Ζήτω, ζήτω ὁ Λαός !
Κάτου ἡ ψειροδελάδα !
Ζήτω ὁ Γιώργος ὁ ἀκλός.

Ὁ Λαός.

Ζήτω, ζήτω ὁ Γεωργαντάρης,
Σκυλοπνίκτης Νιαγάρης
Νιαγάρης σκυλοπνίκτης,
Γαῖδογυρουνοπνίκτης.

Ὁ Φάτης. κλ.

Τὸ καῦμένο τὰ Ληξοῦρι
Τὸ ἐτρώγαν οἱ κουτσοῦροι !
Μάλλε ὁ Ἰακωβάτος
Καὶ τοὺς ἔφαε σὰ γάτος

Ὁ Λαός

Ζήτω, ζήτω, ζήτω ὁ γάτος
Γεῶργος ὁ Ἰακωβάτος !
Ζήτω, τρεῖς τοῦ Βουλευτῆ,
Ζήτω καὶ τοῦ ποιητῆ !

Ποῦ τὸν κάμαν, σὰν καλὶ,
Βουλευτῆ καὶ ποιητῆ,
Κι' ἂν δὲν θέλῃ Βουλευτῆς
Θὲ νὰ μείνῃ Ποιητῆς.

Ποιητῆς ἀρχαῖκος
Ποιητῆς ἀλκαῖκος
Ποιητῆς ἀλμανικὸς,
Ἑλεγειοσαπφικὸς,
Καὶ ἀριστοφανικὸς
Περσίουδεναιλικὸς,
Ἀριστοδαντικὸς,
Ποιητῆς Κουρλανδικὸς,
Ποιητῆς Λαρδανικὸς,
Ποιητῆς Μουζικικὸς,
Τσαρομοσκοβιτικὸς !
Ποιητῆς νηπιακὸς,
Ποιητῆς ἑλληνικὸς !

Μὲς τὴν ὥραν ὅπου ἐτρώγα
Οἱ Μουζικοὶ λαίμαργα,
Κ' ἔπιναν μὲ σλάβια μπογα
Σὰν ἀρκούδαις ξεθαῖρα,

Σεισμὸς μέγας στὴν Ἀθήνα,
Κ' ἐν τῷ ἅμα ὡς κ' ἐδῶ
Τῶν Μουζικῶν τὰ καζίνα
Πέφτουν ἀπὸ θεμελίων.

Τοῦ Μωρομωραϊτίνωφ
Ἡ Γκουμπέρνγια σκορπᾷ
Ὁ τσομπῆς τοῦ Βουλγαρίνωφ
Ἀπλωμένος κυβερνᾷ.

Τὴ Βουλὴν πέραν ἡ κατάρη
Πνίγεται ἡ δύστυχη !
Καὶ σὰ βούτσικη μπουντάρη
Σὺν βουλιάζει σύψυχη !

Συδέται ἡ φαντασμαγορία,
Πέφτουνε τὰ θέατρα
Χαίρεται ἡ ἐπαρχία
Ποῦ τοὺς μένουν κέρατα.

Τραγουδοῦν καὶ τὰ παιδάκια
« Θέατρα. ὦ ! θέατρα ! »
Εἰς τοὺς δρόμους σὰν πουλάκια
Κυλαδοῦν, α ὦ ! θέατρα.

Ὅχ τὸ παρεθύρι οἱ Τοῦνοι
Τοῦ αἰμοδόρου ἀχρείου Ἰβάν
Μὲ ψυχὴ ὥσαν γουροῦνι
Τρία σμπάρα τοὺς κτυπᾷν.

Τρία σμπάρα πέντε ἀηδόνια
Ἄφησαν στὴ γῆς νεκρά
Τῶν Μουζικῶν τὰ τρομπόνια
Εἰς τὸ αἷμα κυλιστά !

Θάνατον φαρμάκι βόλι
Ἐφιλέψαν τὸν λαόν
Πάντα τοὺς αὐτοὶ οἱ χαχόλοι
Ὡς νὰ τὸν ἴδουν νεκρόν

Τέτοια εἶν' τὰ ζαχαράτα
Ποῦ φιλεῖουν τὸν λαόν !
Τὰ αἵματα τὰ πορφυράτα
Τοὺς ἀρέσουν τῶν σκυλιῶν.

Μὲ τὰ σμπάρα, μὲ τοὺς φόνους
Ἐσηκώθη μία βοή
Ἐναντίον στοὺς Σκαφαφόνους
Ὅπου τρέμει ἀκόμη ἡ γῆ.

Στοῦ Σκηινιώτη τὸ ἔρμο μνημα,
Εἰς τοὺς τάφους τῶν παιδιῶν.
Φαίνεται τὸ μέγα κρίμα
Τῶν ἀτίμων τῶν Ῥουσσῶν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ἐκεῖ ἀκούεται θεία δίκη
Μὲ ἀνάθεμα φρικτὸ,
Ποῦ θὰ τρέμουν οἱ Μουζικοὶ
Ἐνα δίκαιον θεό.

Τὸ ἀνάθεμα.

« Τρεῖς ἀνάθεμα τοῦ Ῥούσσου,
Πῶχει αἷμα εἰς τὸν λαιμόν,
Αἵματα τοῦ Μονοκρούτου
Αἵματα καὶ τῶν παιδιῶν.

« Τρεῖς ἀνάθεμα ὁ Σπυρίδων !
Τρεῖς ἀνάθεμα Ἀλθανοί !
Τρεῖς ἀνάθεμα σπαιδῶν !
Τρεῖς κ' οἱ Ἀραβαντινοί !

« Τρεῖς ἀνάθεμα οἱ Μπορδαῖοι,
Αὐλιχάιοι, Τσουραπᾶς !
Σελευκομαζαρακέοι,
Τσετσελέοι Κολοκυθᾶς »

« Τρεῖς ἀνάθεμα οἱ Σαδλοῖ
Βόνζοι, Ῥόζοι, Λουβερδῆς !
Τοῖς ἀνάθεμα οἱ φαῦλοι
Γερμανάοι, Περγλικῆς !

« Τρεῖς ἀνάθεμα οἱ ληστὰδες
Τῶν καλῶν τῆς Παλικῆς !
Τρεῖς ἀνάθεμα οἱ φονιάδες
Παιδιῶν, λόγου, κι' ἀρετῆς.

« Μίκιου καὶ Κρασποκατέρα
Τρεῖς ἀνάθεμα παντοῦ
Τρεῖς ἀνάθεμα ἡ μαχαίρα
Τοῦ ἀχρείου Ῥωσσομοῦ.

« Ὅποιος τοὺς ματαψηφίσει
Τρεῖς ἀνάθεμα καὶ αὐτός !
Καὶ ἡ γῆ νὰ μὴ τὸν λύτῃ !
Νὰ τὸν κρίνῃ ὁ Θεός. »

(1) Βλέπε « Παγῶραν. »

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

4152.Φ7.0005

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΒΑΣΙΛΕΥΣΙΝ

